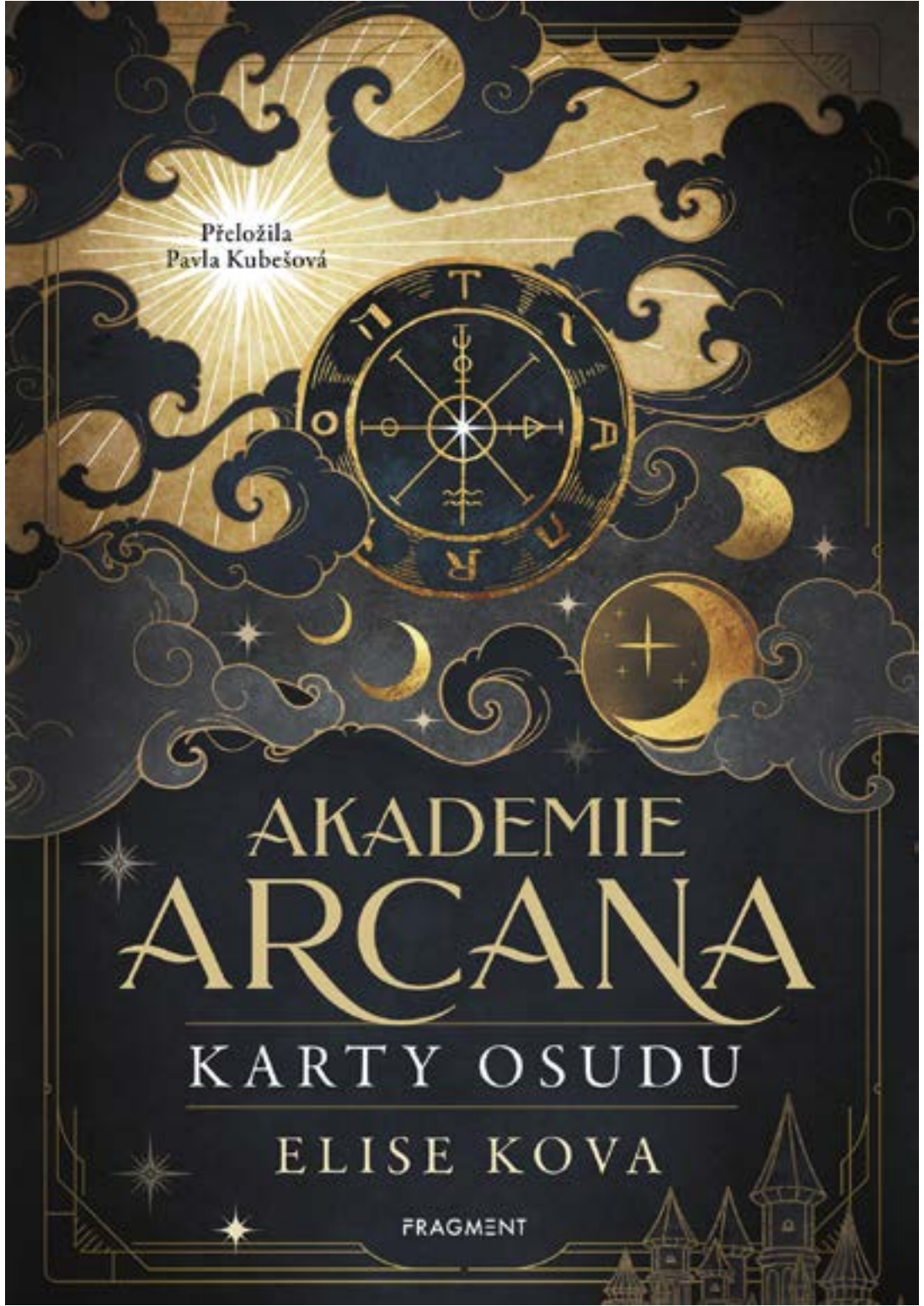

Přeložila
Pavla Kubešová
AKADEMIE
ARCANA
KARTY OSUDU
ELISE KOVA
FRAGMENT

AKADEMIE ARCANA – KARTY OSUDU

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elise Kova
Akademie Arcana – Karty osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

AKADEMIE ARCANA

KARTY OSUDU

ELISE KOVA

Přeložila
Pavla Kubešová

FRAGMENT

Copyright © 2025 by Elise Kova. All rights reserved.
© cover design by Alexander Kopainski
Carlsen Verlag GmbH, Hamburg, Germany
Translation © Pavla Kubešová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7939-4 (1. zveřejnění, 2026)
ISBN e-knihy 978-80-253-7946-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7967-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7968-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pro Jenny
Děkuji, že ve mě věříš.

KAPITOLA 1

Buď se zlomíš, nebo zemřeš. V halazarském vězení nic jiného neplatí. Ale já odmítám jedno i druhé.

K mé cele přicházejí dva dozorci. Muž vpředu drží nesnesitelně jasně zářící lucernu. Poté co jsem téměř rok neviděla slunce, mě oslepuje i pouhé světlo lampy.

Je moc brzy na to, aby si pro mě zase přišli. Očekávám, že kolem mé cely jen projdou, ale zastaví se přede dveřmi. Ani jednoho z těch dvou dozorců neznám, ale správce věznice Glavstone je střídá – kdo by tu zůstal příliš dlouho, dozvěděl by se příliš mnoho.

„Clara Grayswordová?" *Graysword, Grayswordová* je příjmení, které se dává všem osiřelým a nechtěným dětem ve Stínově. Je to jméno, kterým jsem se představila, když mě dopadli. Je to jméno, které dalo celému světu najevo, že nemám žádnou rodinu, kterou bych stáhla s sebou.

Místo odpovědi zvednu bradu.

„Žádají si tě k audienci." Muž pozdvihne lucernu trochu výš, jako by se mě skrz mříže snažil lépe zahlédnout. Špatný nápad. Nechali mě tu hnít a můj zjev tomu odpovídá.

„To zní formálně.“ Hlas mi skřípe v hrdle sušším než popel z tisu. „Kdo si mě žádá?“ Dozorce neodpoví a místo toho zasune klíč do těžkého visacího zámku na dveřích.

Ten zámek se obvykle otevírá jednou týdně, a naposledy pro mě přišli před třemi dny. Pouští mě ven jen proto, aby mě odvedli do skryté a stísněné komůrky v kanceláři správce Glavstonea, kde pro něho, výměnou za trochu pohodlí, které se v téhle hrobce dá najít, kreslím tarotové karty. Ale já bych tu práci dělala, i kdybych na oplátku nic nedostala. Díky tomu si udržuju ostrou mysl a zručné ruce pro případ, že bych se odsud někdy dostala.

Protože, ať už díky svým schopnostem, nebo díky mé rodině, která si pro mě přijde, já se odsud dostanu. *Odmítám tady zemřít.*

Muži ustoupí stranou a já proklouznu mezi nimi. Jakmile si moje oči zvyknou na světlo lampy, uvidím své vězení jasněji než kdy předtím – upřímně řečeno, mnohem jasněji, než bych chtěla.

U dvaceti karet Velké arkány, Halazar je opravdu strašlivý.

Stěny pokrývá špína, krev a mnoho dalšího, o čem jsem se rozhodla nepřemýšlet. Zápach, který naplňuje vzduch, si můžu jen představovat – na můj nos útočí tak dlouho, že už nic jiného necítím.

Moji spoluvězni na nás zasyčí, pak ucuknou před ostrým světlem lucerny a vrátí se do bezpečí svých stínů. Změnili se ve zvířata. V oblečení stejně roztrhaném, jako je to moje, se po rukou a kolenou plazí po usmolené podlaze.

V temnotě chřadne mysl i tělo uvězněných. Toto je nejstrašnější vězení v celém Oricalisu, místo, kam se dostávají nejhorší z nejhorších. Vrahové, násilníci, trýznitelé nevinných a takoví jako já… kteří se odvážili používat karty bez dohledu koruny.

Vedou mě neznámou chodbou a po úzkém schodišti. Dozorce, který jde za mnou, má ruku položenou na jílci meče, ale neobtěžuje se ho tasit. Není třeba otevřených výhrůžek. *Kam bys šla?* zní jeho nevyřčená otázka.

Ze štěrbiny ve zdi nahoře na schodech mi do tváře zafouká ledový vítr. Vidím skrz ni i rozbouřenou řeku. Stmívá se, anebo je to naopak a možná svítá. Nedá se to poznat, protože je zamračeno. Tak či tak, stejně mi nezbývá než mžourat. Vidím jen hory. Jsme obrácení k západu, pryč od města.

Nadechnu se vzduchu tak svěžího, že mi spálí plíce. Stala se ze mě troska, která ani neví, jak dýchat čistý vzduch.

„Hni sebou." Dozorce za mnou do mě strčí. Zakopnu a opřu se rukou o zeď, přičemž si zlomím jeden ze svých křehkých nehtů. Ale moje tělo už přetrpělo tolik jiných útrap, že bolest skoro nevnímám.

Zastavíme před neznámými dveřmi. Je na nich vyřezaný meč vyčnívající z oblaků. Jeho špičku zdobí královská koruna a kolem čepele se vine pnoucí růže.

Symbolika je nezaměnitelná – ta řezba znázorňuje Eso mečů. První z barvy. Symbol oricaliské královské rodiny. Po stranách dveří stojí dva rytíři ve stříbrné zbroji. Nejsou to městští biřici ani vězeňští dozorci, ale *královští rytíři*. Říká se jim hvězdní. Jde o elitní organizaci nejlepších bojovníků v království, kteří přísahali, že budou chránit korunu a dodržovat její zákony. Jediné, co prý převyšuje jejich dovednosti a sílu, je jejich brutalita. Z rytin malých mečů uspořádaných do vějíře, které jim nad ušima zdobí přilby, ční chocholy z bílých holubích a černých havraních per.

Na chvíli nabydu dojmu, že nejsem v Halazaru, ale že trávím své poslední hodiny ve Stínově, kde mě hvězdní, odění ve stejném brnění, drželi před soudcem z klanu Viselce. Vzpomínám si na studenou podlahu, kterou jsem cítila na tváři. Kontrastovala se spalujícím žárem mé hanby – dostala jsem varování, že mířím do pasti, a přesto jsem to udělala.

Musím vynaložit veškerou sílu, abych zachovala klid. Aby se mi netřásly ruce. Abych zůstala přítomná, i když mi v hlavě zní soudcova slova: *Na základě rozhodnutí koruny tě odsuzuji k doživotnímu vězení v Halazaru.*

„Vaše Výsosti, přivedli vězeňkyni," zavolá jeden z hvězdných skrz dveře.

Výsosti? Ne. Ne, ne, ne. Téměř mě přemůže nutkání utéct.

„Přiveďte ji," požádá hlas, který je jen o něco silnější než šepot stínu a o nic vřelejší než nejtemnější zimní noc.

Dveře se rozletí a za nimi se objeví přepychová místnost, která by v Halazaru neměla mít místo. Po obou stranách dveří stojí čtyři skříně z tisového dřeva – skutečnost, že se tohle dřevo používá na nábytek,

místo aby se spálilo na inkoustový prášek, je známkou luxusu. Těžké sametové závěsy chrání před chladem a propouštějí jen nepatrné množství světla.

Ta ohromná okázalost je šokující. V jednom ze dvou křesel s vysokým opěradlem se rozvaluje muž oblečený do podobně honosného oděvu černého jako noc a nohama se opírá o záda samotného správce Glavstonea.

Správcovy svalnaté paže se třesou pod tíhou mužových pat – a bolestí z tisíce řezných ran pokrývajících jeho tělo. Bledost jeho kůže ostře kontrastuje s krví, což ještě víc zdůrazňuje surovost jednání.

Usmála bych se radostí z toho, že správce potkal takový osud, kdyby se mi hrůzou nezježily všechny vlasy na hlavě. Zdá se totiž, že vzduch kolem muže v křesle šeptá jediné slovo: *nebezpečí*. Dokonce i světlo jako by se ho bálo.

Princ Kaelis je druhý ze tří synů království Oricalis, stínový vládce a ředitel akademie Arcana, muž, který zničil celý jeden šlechtický klan. Jeho jméno je v Oricalisu synonymem zoufalství. A já mám všechny důvody domnívat se, že zabil mou matku… A že právě on mě nechal uvěznit v Halazaru.

„Clara Grayswordová." Mluví pomalu, jako by ho vyslovení mého jména bolelo. Pokud ho „Grayswordová" rozčiluje, ráda bych viděla, jak vyslovuje moje příjmení. Moje pravé příjmení, které je jedním z mých nejlépe střežených tajemství.

„Vaše královská Výsosti." Snažím se, aby můj hlas zněl netečně, dokonce znuděně. Aby neprozradil, že jsem strávila každý měsíc uplynulého roku proklínáním jeho jména a plánováním pomsty.

„Posaď se." Na rtech se mu objeví úšklebek.

Chci mu plivnout do tváře. Ale udělám, co říká, vstoupím do místnosti a obejdu kaluž krve pod správcem. Když procházím kolem, vidím správcova zranění mnohem zřetelněji. Každá ze stovek ran je výsledkem dokonalého řezu a všechny jsou čisté a pronikají i přes správcův silný kožený kabát. Slyšela jsem o zmaru, jaký může způsobit karta Rytíře mečů v rukou zkušeného arkanisty. Ale nikdy jsem její účinky neviděla na vlastní oči a nikdy jsem nikoho nenáviděla natolik, abych ji proti němu chtěla použít.

Tedy předtím, než jsem potkala Kaelise.

Sedím naproti princi a hodnotím ho stejně otevřeně, jako on hodnotí mě.

Všechno na princi Kaelisovi poukazuje na jeho krutost, jako by umělec dostal za úkol vykreslit nejbrutálnější obraz mužnosti, jaký si lze představit. Jeho černé boty z lakované kůže se lesknou téměř jako zrcadlo. Silná stehna mu obepínají přiléhavé kalhoty. Pod přehnaně velkým kabátem, ozdobeným tisíci meči vyšitými stříbrnou nití, lze jen stěží zahlédnout černou košili. A na řetězu vyrobeném z tmavé, ploché šedé oceli, který má kolem krku, visí meč s královskou korunou na rukojeti. Kolem obličeje mu v neuspořádaných vlnách padají tmavě fialové, téměř černé vlasy a vrhají mu do očí neustálý stín.

Vyzařuje sílu a vyrovnanost, což je v ostrém kontrastu se stavem, v jakém se nacházím já: pod tenkou kůží mi trčí kosti. Moje tmavě hnědé vlasy nikdy nebyly zvlášť pozoruhodné, ani co do kvality, ani co do odstínu, a teď je mám nahrubo ostříhané tak, že mi sahají sotva k uším – v hlubinách Halazaru bylo nemožné udržet je nerozcuchané. Můj vězeňský mundúr vypadá, jako bych ho ze sebe nesundala od prvního dne, co jsem sem přišla, což je pravda.

„Pokud víš, kdo jsem, pak musíš tušit, proč jsem tady." Spojí prsty a přitiskne je k tenkým rtům.

„Mám jisté podezření, Vaše Výsosti." Jeho titul chutná hořce.

„Dobře. Ještě lepší je, že stále dokážeš vést rozhovor. Halazar umí lidi… ztišit," zamumlá.

Ztišit? Myslí tím zlomit. Zničit. K většině lidí v téhle proklaté věznici necítím přehnanou sympatii. Ale je tu pár těch, které stejně jako mě potrestali jen za to, že se odvážili sobě a svým blízkým zlepšit život.

Kaelis sáhne do kabátu a vytáhne balíček karet. Jsou ručně kreslené a vyvedené do detailů, které berou dech. Ty barvy, ty symboly! Každý tah štětcem je dokonalý. Balíček se perfektně hodí do jeho dlouhých, elegantních prstů. Tenhle tarot je hodný prince. Já ovšem nesnesu pomyšlení, že muž jako on může vytvořit takovou krásu.

Co bych dala za to, abych si každou kartu mohla prohlédnout zblízka. I když přede mnou někdo krvácí a naproti mně sedí můj nejhorší

nepřítel, soustředím se jen na jeho úchvatné umění. Když zamíchá karty a dramatickým gestem jednu vytáhne, místo aby ji z balíčku vyvolal pomocí magie, roztřesou se mi ruce.

„Mám na tebe pár otázek, Claro. A i když jsem přesvědčený, že bys byla zosobněním upřímnosti, obávám se, že prostě nemohu věřit slovům odsouzené." Položí si vybranou kartu na dlaň.

Devět mečů. Žena, napůl přikrytá prostěradlem, je přišpendlená k posteli devíti meči. Tvář má zkřivenou bolestí.

Nakreslit tuhle kartu muselo trvat téměř celý den. Úroveň detailů, a tedy i moc, kterou je karta nabitá, je neuvěřitelná. Ale s mým úžasem soupeří hrůza. Protože vím, co tato karta znamená, a vím, co přijde. Překvapilo mě, že ji na mě nepoužili u soudu. Nejspíš proto, že můj osud byl zpečetěn ještě předtím, než soud vůbec začal. Proč by plýtvali kartou na někoho, jako jsem já?

„Budeš tak laskavá?" Jako bych měla na výběr a mohla udělat něco jiného než se obrnit a položit ruku na Devět mečů.

Stříbřitě se zableskne a pak chladné bílé plameny kartu spálí. Oheň se promění v devět jehlic světla a stínu, které bezbolestně propíchnou mou a jeho ruku a spojí nás dlaněmi k sobě. Princův pohled zintenzivní.

Zachvěju se. Když mě ovládne magie, na chvíli ztratím sebe samu. Napětí, které cítím ve svém zanedbaném a zneužívaném těle, pomalu mizí. *Uvolni se*, šeptá magie karty, *poddej se*…

„Jak se jmenuješ?"

„Clara," odpovím. I když to už věděl. Jeden z devíti třpytivých mečů zmizí.

„A proč jsi tady, Claro?" Hraje si se mnou.

„Za nelegální kreslení, prodej a používání tarotových karet bez předchozího absolvování akademie Arcana a zařazení do klanu," odpovím. Ta slova mi nepřipadají jako moje vlastní. Jako by je ze mě vytlačily neviditelné nitky pohybující se v mém hrdle.

Další meč je pryč.

Nechci dodávat, že kdyby nebylo jeho, jeho rodiny a jejich zákonů regulujících výuku a používání tarotových karet, lidé jako já, lidé bez peněz a přístupu ke vzdělání, by se nemuseli uchylovat k takovým ře-

šením. A že jen díky nelegálně působícím malířům, jako jsem já, se obyčejní lidé v království dozvědí, jak karty můžou změnit jejich životy k lepšímu.

„Takže tě do Halazaru dostalo nelegální kreslení tarotových karet." Mlaskne. „A co jsi dělala, když tě za tyto zločiny uvěznili?"

„Kreslila jsem karty na příkaz správce Glavstonea." Třetí meč zmizí.

„Ty mrcho," zavrčí správce a upře na mě žluté oči, jako bych ho svým přiznáním zradila.

„No jo, jsem mrcha," odpovím mu lhostejně a v tom okamžiku zaslechnu princovo tlumené zasmání.

Rychle ale zavrtí hlavou a potlačí veškeré náznaky pobavení. „Kolik karet jsi v minulém roce pro správce nakreslila?"

„Stovky, možná tisíc." Moje odpověď je vágní, ale upřímná. Nepočítala jsem je… „Často jsem na nich pracovala několik hodin denně." Čtvrtý meč zmizí.

„Kterých barev?"

„Všech malých barev." *Pátý.*

„Něco z Velké arkány?"

„Neumím nakreslit Velkou arkánu. Nikdo to neumí," odpovím upřímně. Ta magie je už dávno ztracená, pokud vůbec někdy existovala, a žije už jen v pověstech.

Na rtech se mu objeví úšklebek. „Nakreslila bys Velkou arkánu, kdybys věděla jak?"

„Zkusila bych to," přiznám se. Matka, moje učitelka, mi řekla, abych se o to ani nesnažila – že se to nikdy nikomu nepodařilo a že svůj talent mám raději zaměřit jinam. A že i kdybych uspěla, přivodilo by to jen neštěstí. Ale já jsem vždycky měla trochu potíže dodržovat pokyny, když se naskytla příležitost. Kdybych měla tušení, kde začít, vím, že bych to zkusila.

Zbývají dva meče.

Princ Kaelis nakloní hlavu a zkoumá mě, jako bych byla nějaké zvířátko.

„No, zdá se, že ses tady nic nenaučila," pronese vážně. „Lidé jako ty, kteří ohrožují pečlivě vybudovaný řád arkán a představují nebezpečí pro naši společnost tím, že vkládají moc do rukou těm, kdo ji neumí

používat… a kteří se nedokážou poučit ze svých chyb, musí být potrestáni. Jak myslíš, že bych s tebou měl naložit?“

„Milostivě.“ Když to řeknu, neubráním se lehkému zašklebení.

Odfrkne si a jeho lstivý úsměv, jako úsměv kočky chystající se k útoku, se rozšíří v plný, dravý úšklebek. Zbývá jeden meč, ještě jedna otázka. Obávám se, že to nejhorší si nechal na konec. Připravím se.

„Kdo to byl?“

„Kdo byl kdo?“ Rukou mi projede bolest a vystřelí mi až do paže. To je cena za to, že jsem neodpověděla.

„Kdo z akademie dal tobě a tomu malému podniku, kterého jsi byla součástí, přístup k mým zdrojům?“

Zatnu čelisti tak silně, až mi zapraskají. Až mě bolí zuby. *Ne. Ne!* Naléhám sama na sebe. Neprozradím její jméno. Ani když mám pocit, jako by mi neviditelný nůž pomalu stahoval kůži z paže od zápěstí k rameni.

„Já… já…“ Snažím se odvést pozornost od otázky. Bolest mi zamlžuje myšlenky. Mám pocit, jako bych měla paži ponořenou ve vroucí kyselině.

Kaelis sundá nohy z Glavstoneových zad a nakloní se ke mně. Světlo magie, která propichuje naše ruce, promění bledé kontury jeho tváře v přízračné a prohloubí stíny pod očima.

Při pohledu na něj je snadné uvěřit pověstem, že se zrodil z prázdnoty – že je vládce obrácené arkány, zrůda, která dosud byla jen součástí folkloru. A že pomocí pokřivené magie jedné z těch karet zničil celý klan Poustevníka a změnil jej v pouhou vzpomínku.

„Pověz mi to.“

Zatnu zuby a mlčím. Vzala jsem to na sebe, aby to nemusel udělat nikdo jiný, koho miluju. Neztratím dalšího člověka, který je mi drahý. Ne kvůli *němu.*

„Jsem skutečně ohromený, že navzdory své žalostné kondici dokážeš snášet takovou bolest.“

Vycením na něj zuby. Meče pod mou kůží už mi pronikají do hrudi. Zarývají se mi do plic.

„Ty ale dobře víš, že se ta bolest bude jen zhoršovat. Tak mi pověz, Claro… Kdo ukradl zdroje z Arcany?“

„Jedna… studentka…“ Nastane krátká vteřina oddechu, ale zářící meč, který mi propichuje ruku, nezmizí. A bolest neustoupí.

Moje tvrdohlavost z nějakého důvodu vyvolá v jeho očích pobavení. Ani tak na mě nepřestane naléhat. „Jméno, ty víš, že chci *jméno*.“

„Clara je jméno.“ Snažím se vymyslet chytrý způsob, jak uniknout odpovědi. Jak se vyhýbám pravdě, kterou chce slyšet, bolí mě hrdlo. Do svalů se mi zarývá tisíc nožů, v zorném poli mi explodují hvězdy. Jsem tak slabá, že bolestí málem omdlím.

Prsty mi pevně sevře ruku a zatřese jí. Jako by fyzicky přivazoval mé slábnoucí vědomí k mému tělu. „Jak se jmenuje ta studentka, která ti umožnila přístup k malířským potřebám vyhrazeným pouze pro akademii?“ zavrčí.

„Arina.“ To jméno ze mě vyletí jako šíp z luku. Řítí se z vězení Halazar přes řeku až k pevnosti akademie. Tam, kde dosud studuje moje mladší sestra – moje jediná žijící pokrevní příbuzná. Ale pravděpodobně už ne moc dlouho. Moje slabost ji právě odsoudila k smrti. Přepadne mě chladný strach, surovější než ta nejkrutější zima.

„Dobře. Lámal jsem si nad tím hlavu.“ Princ sundá ruku a stříbrné světlo pohasne. Bolest zmizí, ale místo ní na mě dopadne tíha celého světa. Musím vynaložit veškerou sílu, abych se nezhroutila zpátky do křesla.

Vstane a vztyčí se nade mnou. „Teď už pro tebe mám jedinou zprávu.“

Když se na něj podívám, ani se nesnažím skrýt nenávist, která mi čiší z očí. Můj odpor ho ale jen ještě víc nabudí. *Zvrácený bastard.*

„Odsuzuji tě k smrti při západu slunce, Claro Grayswordová.“ To prohlášení mu zjevně přináší obrovskou radost.

„Cože?“ Šok mi zjemní hlas. Odsoudili mě, abych tu zemřela… ale dosud jsem dýchala. Plánovala jsem útěk. Přestože moje šance byly mizivé, byla tu naděje.

Kaelis se vydá ke dveřím a přikáže hvězdným, aby zvedli Glavstonea a vynesli ho z místnosti.

Ohlédne se přes rameno. „Užij si svou poslední hodinku života, zrádkyně arkány.“

Hlasitě za sebou práskne dveřmi.

KAPITOLA 2

Hodina. To není moc času. Ale stačí to, abych se vzpamatovala a naplánovala další kroky.

Naprázdno polknu a opřu se o opěradlo. Kdybych zpanikařila, jen bych zbytečně ztrácela čas hloupostmi. Arina potřebuje, abych byla klidná a přišla s nějakým plánem. Dostat se ven a varovat ji může být to jediné, co stojí mezi ní a hroznou smrtí z rukou Kaelise nebo, ještě hůř, označením a odesláním do pracháren.

Nejprve dojdu ke skříňkám. Samozřejmě že jsou zamčené, ale zámky jsou tak chatrné, že působí téměř jako dekorace. Vrátím se ke křeslům a ze saténového potahu vytáhnu hřebík. Je dlouhý tak akorát, aby dosáhl na jednoduchý zámkový mechanismus na dvířkách skříňky. S pomocí hřebíku a trochou hrubé síly se zámek rozbije a dvířka se otevřou.

V první skříňce jsou řady lahví vína pokrytých prachem. Přejdu k další skříňce. Je plná knih o arkánách a já mám co dělat, abych jimi nezačala hned listovat.

No, když už mám umřít, tak alespoň s dobrou knihou v ruce a opilá skoro do bezvědomí.

Dál ke skříňce číslo tři…

„Hurá." Jakmile se třetí skříňka otevře, roztáhne se mi na tváři úsměv od ucha k uchu. Je to tak dlouho, co jsem se naposledy opravdu usmála, že to až bolí. „Kaelisi, ty zatracený pitomče." Arina si vždycky stěžovala, že princ nic nepřehlédne, což jí ztěžovalo intriky v akademii. Na základě důkazů, které mám před sebou, si dovolím nesouhlasit.

Pokud… *nechtěl*, abych to našla. Možná právě proto mě tu nechal bez dozoru. Je to možné. Ale i kdyby to tak bylo, nic to nezmění na mém rozhodnutí, když alternativou je jistá smrt. Využiju šanci, když ji mám.

Skříňka je plná kreslicích potřeb. Jsou tu štětce všech velikostí, vyrobené z lidských vlasů. Nádoby s vzácnými pigmenty a lahvičky s olejem, připravené ke smíchání paletovým nožem. A moje nejoblíbenější… kalamáře a pera.

Celou polici zabírají prázdné karty. Přejedu palcem po jejich okrajích a vychutnám si dotek papíru na své kůži. Sen každého malíře karet.

Nesnažím se zakrýt stopy. Není čas. Moje jediná šance je dostat se od Halazaru co nejdál, jak jen to jde, a co nejrychleji.

Nakreslení jedné karty – i toho nejjednoduššího, základního obrázku – mi zabere téměř deset minut. Zatímco rozkládám pomůcky na podlahu, přemýšlím o tom, které karty mi jdou nejlépe. *Mám čas na tři*, odhadnu a pustím se do práce.

Vytáhnu dvě nádobky s práškem, jednu pro Mince a druhou pro Poháry. Obě jsou prázdné. Zakleju a sáhnu po třetí, pro Hole, která je také prázdná. Jediná, která obsahuje inkoustový prášek, je čtvrtá. Civím na duhová obsidiánová zrníčka. Meče… K tomu, co potřebuju udělat, jsou k ničemu.

Ale já je přinutím fungovat, i když by neměly.

Každá barva vyžaduje svůj jedinečný pigment. Všichni ostatní arkanisté, které jsem kdy potkala, dokážou Meče kreslit pouze práškem ze sokolích per z Pustých hor, Mince sušenými a drcenými bobulemi z Opuštěných dálav, Hole popelem z tisu ze stvůrami zamořených Krvavých lesů a Poháry drceným křišťálem z hlubin Zatopených dolů. Schopnost kreslit jakoukoli barvu jakýmkoli práškem je dar, jak by řekla matka. Ani ona to nedokázala. A bez ohledu na to, jak moc jsem se snažila, nikdy jsem tu dovednost nedokázala předat nikomu jinému.

Vsypu prášek do dvou kalamářů a pak ho smíchám s několika kapkami vody z lahve, která je rovněž ve skříňce. Plnicím perem si propíchnu koneček prstu a počkám, až kolem hrotu začne bublat kapka krve. Podržím prst nad kalamářem a kápnu krev do inkoustu.

Krev není pro arkanisty nezbytnou součástí procesu, ale je to jediný způsob, který znám, jak použít barvivo určené pro jednu barvu k nakreslení jiné. Matka mě naučila nechat magii organicky plynout a umožnit kartám, aby se staly prodloužením mého já. Objev tohohle přístupu k míchání pigmentů byl šťastná náhoda.

Jakmile je inkoust nabitý mou silou, pustím se do kreslení. I když mi v hlavě tikají hodiny, moje ruka zůstává pevná. Dělala jsem to už tolikrát, že mi to jde samo. Uměla jsem kreslit dřív, než jsem se naučila číst.

Kreslení karet se stalo mým záchranným lanem. Poprvé mě zachránilo, když mi bylo třináct. Zůstaly jsme s Arinou samy a měly jsme hlad. Otec nás opustil už dávno a matka zemřela… Došlo mi, že můžu svou schopnost proměnit v jídlo a bezpečí. Arina, ta malá vrtošivá rebelka, mě následovala.

Jakmile jsou tři karty hotové, dvě z nich zastrčím do látky, kterou mám ovinutá ňadra. Třetí si přitisknu k hrudi a karta se mi s výbuchem smaragdového světla vnoří do těla. Magie mě zaplaví, naplní a dodá mi energii.

Páže mincí uděluje na jeden den odborné znalosti v určité činnosti. A právě teď potřebuju být odbornicí na lezení. To, co mi chybí na síle, vynahradím dovedností.

Odhrnu závěsy a zamžourám do šedivého světla. V dálce zahlédnu třpytivou siluetu Stínova. Město je dost blízko na to, aby se k němu dalo doplavat, ale zároveň dost daleko, aby se jen blázni odvážili čelit věčným peřejím tam, kde se řeka Farlum vlévá do moře.

Dnes jsem jedním z těch bláznů.

Otevřu jedno z oken, zadívám se dolů na strmou vězeňskou zeď a naprázdno polknu. Čím déle se na ni dívám, tím vzdálenější se mi voda pod ní zdá. Na to, abych skočila, je to příliš vysoko.

Když přehazuju nohu přes parapet, říkám si – přestože mám nezvykle velké štěstí –, že *je to sebevražda*. Ale nemám na výběr a jsem zoufa-

lá. A i když nejspíš hraju princi přímo do karet, risknu to a poperu se o svůj život.

Začnu slézat dolů a cítím, jak mnou proudí magie z karty Páže mincí. Ledová skála mi znecitlivuje prsty, ale i tak se pevně držím. Prsty na nohou nacházejí oporu v popraskaném a větrem ošlehaném kameni. Díky kartě vím, jak přesunout váhu a zafixovat třesoucí se svaly, abych vynahradila ztracenou sílu. Postupuju kousek po kousku.

Ale pak do stěny věznice udeří vítr a zeď se mi pod nohama rozpadne. Ztratím rovnováhu a začnu se houpat. Z hrdla se mi dere výkřik, ale podaří se mi ho spolknout. Když se podívám dolů, svět se se mnou zatočí. Uvědomím si, jak vysoko pořád jsem a jak hluboko pode mnou jsou rozeklané skály a řeka. Napnu se a přitisknu se ke zdi. Z nosu se mi vyřine krev. Ale pořád je to lepší než ta druhá možnost.

Kdybych neuměla uživit Arinu a sebe nelegálním kreslením karet, jako nejstarší v naší domácnosti bych takhle lezla, šplhala nahoru a dolů po obrovské propasti známé jako Hlubina, abych sbírala peří vzácných sokolů, kteří tam hnízdí, na výrobu inkoustu. Šplhala bych, dokud by mi neupadly nehty a nezlámaly se prsty na nohou. Dokud by mě nezradily prsty a já bych nespadla do kaňonu, kde by mé jméno a tvář navždy zmizely v mlze Hlubiny.

To byl osud mé matky, jak mi sdělili biřici – což byla lež, které jsem nikdy neuvěřila. *Moje matka byla zavražděna*. Někdo jí přeřezal lano. Ale kdo a proč? To stále nevím. I když právě snaha odhalit pravdu a pomstít se mě do téhle situace dostala.

Pokračuju v sestupu a důvěřuju Pážeti mincí, své vlastní magii a síle. A když se mi začnou třást svaly a hrozí, že selžou, představuju si, jakými způsoby by Kaelis mohl ublížit Arině. Třebaže by to moje tvrdohlavá sestřička nikdy nepřiznala, potřebuje mě.

Konečně sešplhám dolů. Toužím si odpočinout a popadnout dech, ale nutím se jít dál. Odhaduju, že z mé hodiny už uplynulo asi čtyřicet pět minut, a princ Kaelis je ten typ muže, který si pro mě přijde raději o trochu dřív. Kdybych se nacházela na ostrově, kde stojí Halazar, ještě v okamžiku, kdy mu dojde, že jsem uprchla, zbývalo by mi sotva pár minut života. Mou jedinou nadějí je dostat se do řeky dřív, než zjistí, že jsem pryč.

Nedaleko zahlédnu člun. Možná je to ten, na němž připlul princ? Je dost malý, abych zvládla sama veslovat, a v jeho blízkosti nikoho dalšího nevidím. Chystám se k němu vydat a v duchu děkuju svému štěstí, ale pak se zarazím. *Je to příliš snadné.* Pokud si se mnou hraje, je to past. A i kdyby ne, ve člunu bych byla příliš nápadná.

Plavat v řece je v mém oslabeném stavu šílenství, a přesto se mi to zdá bezpečnější.

Sáhnu po jedné ze dvou zbývajících karet a vytáhnu Eso pohárů. Položím kartu na hladinu a lehce se jí dotknu. Z hladiny vystoupají kapky a obklopí mě obloukem surové síly. Zavírám oči a vdechuju prastarou magii Esa pohárů, první karty v barvě. Její síla mi dává vládu nad vodou.

Každou Malou arkánu ovládá jeden živel. Hole jsou oheň, Meče vzduch, Mince země a Poháry voda. Karty každé barvy od dvojky až po krále mají své vlastní jedinečné vlastnosti… ale eso? To je začátek. Prvotní esence barvy.

Nadechnu se, vydechnu s mantrou: „Štěstí je na mé straně," a skočím do vody.

Je ledová a vyrazí mi dech. Přesto začnu kopat nohama a ze všech sil se snažím udržet hlavu nad hladinou. Alespoň že se tím úsilím trochu zahřeju. Díky síle esa, které mi poskytuje mírnou kontrolu nad živlem vody, bez námahy proplouvám menšími vlnami. Ale ty větší mě zalévají.

Ztrácím pojem o čase. Princ Kaelis už jistě ví, že jsem uprchla. Hledá mě. Uvidí důkazy a domyslí si, co jsem udělala, pokud mě už nesleduje.

Plav dál, přikazuju si s každým nádechem. Ale síly mě opouštějí a s nimi i magie. Proud mě hrozí stáhnout pod hladinu. A město je stále tak daleko…

Sílu mi dodávají vzpomínky na Bratrstvo zavržených hvězd a všechny jeho vymoženosti. *Moji přátelé. Ne, moje rodina*. Bristara přijala mě i Arinu a dala nám naději. I v těch nejtemnějších dnech v Halazaru mé myšlenky směřovaly k Arině, Gregorovi, Renovi, Juře, Twinovi, Bristaře… Přestože mi rozum říká, že nade mnou zlomili hůl, mé srdce tomu odmítá uvěřit. *Čekají na mě. Počítají se mnou.*

Vtom mě smete vlna. Vtáhne mě pod vodu na místo, kde mě čeká jen studená, tísnivá tma. Tam, ve vířících vodách, číhají mé noční můry, stávají se skutečností a hrozí, že mi vyrazí zbytky vzduchu z plic.

Ale bez ohledu na to, jak temná je noc, odmítám se vzdát naděje na svítání.

Dotknu se hrudi, kde čeká poslední karta. Ta, kterou kreslím nejraději. Doteď jsem musela nakreslit nejméně tisícovku exemplářů téhle karty. Devět pohárů – karta přání, šance na malou změnu osudu.

Zachraň mě.

Devítka pohárů se spojí se zbývající silou esa. Voda se rozestoupí a já se se zábleskem fialovomodré magie znovu vynořím. Zhluboka se nadechnu, popadnu dech a pokračuju v kopání.

Břeh už není daleko, a pokud udržím hlavu nad vodou, dokážu to. *Je tak blízko*.

A v tu chvíli ucítím, jak se po vlnách šíří magie, uslyším, jak hladinu prořezává trup lodi, a uvidím ponuré světlo prchající před bytostí, kterou nedokáže snést. Koneckonců, štěstí mi jednou muselo dojít…

Naplnily se moje nejhorší obavy. *Ten bastard věděl, že uteču*. Vsadím se, že se rozhodl mě zabít už v den mého soudu a nechal mě hnít v Halazaru jen proto, že mohl. Všechno, co o něm Arina kdy řekla, je pravda.

Můj život pro něj není nic jiného než hra, je moje poslední myšlenka, než mě zasáhne magie. S přívalem bolesti se mi stáhnou svaly, zalije mě vlna a svět se ponoří do tmy.

KAPITOLA 3

Udržují mě v bezvědomí. Pokaždé, když se mi vědomí začne vracet, někdo jej zase zažene, jednak pomocí lektvarů, které mi lijí do krku, jednak pomocí magických vln, které se šíří celým mým tělem. Do místnosti pronikají paprsky světla, ale když s námahou pootevřu popraskaná, suchá oční víčka, něčí jemné prsty mi je zase hned zavřou. Ozývají se hlasy a zase utichají, ale žádný z nich neznám.

Když konečně nabydu vědomí, s trhnutím se posadím a snažím se jej uchopit, než mi znovu unikne. Než mi ho „oni", ať je to kdokoli, opět vezmou.

„No tak, no tak," uklidňuje mě starší žena. „Hodně jste toho prožila. Odpočiňte si."

V pokoji, v němž se nacházím, jsem nikdy předtím nebyla. Pamatovala bych si něco tak… *odporně okázalého*.

Každý kus nábytku a zarámovaný obraz je zdobený stříbrem. Na každé straně pokoje stojí deset černých mramorových sloupů. Jsou tu dvě místa k sezení, jedno u nohou postele, na níž ležím, a druhé před

vzdáleným krbem, který je dost velký na to, aby se v něm dal upéct celý medvěd.

Lustry vrhají měkké světlo svíček do příliš tmavého prostoru. Osvětlují všechny podivnosti a zvláštnosti, které zaplňují stěny tak extravagantně, že kdyby místnost nebyla tak velká, působilo by to téměř klaustrofobicky. Avšak díky rozlehlosti prostoru dodává počet kuriozit místnosti spíš… muzejní atmosféru. Chladnou. Mnohem sterilnější, než jaká by se dala očekávat v běžné ložnici.

Navzdory velikosti pokoje nicméně předpokládám, že se skutečně jedná o ložnici. Ve sloupkové posteli o rozloze malého bytu si připadám jako trpaslík. Je vyrobená z černého kamene a lemují ji těžké závěsy. Širou plochu hedvábných prostěradel pokrývá nekonečný oceán prošívaného sametu s ostrůvky kožešin u mých nohou.

„U všech čtyř barev, kde to jsem?" zeptám se s pohledem upřeným na ženu a přeju si, abych měla nějakou zbraň. Bohužel nemám nic. Ani svůj potrhaný vězeňský mundúr. Něčí ruce mě převlékly do šifonové noční košile. Doufám, že byly její.

„V akademii Arcana," odpoví bez zaváhání, i když jsem tak trochu očekávala, že bude hrát zdrženlivou. „Jsem Rewina, komorná Jeho Výsosti."

On má komornou? Ne komorníka? Jak zvláštní… Ale neortodoxní princův personál je to poslední, co mě trápí.

„Proč jsem v akademii?" Za okny, která – jak se dalo čekat – rámují další těžké sametové závěsy, září v dálce na druhé straně ústí řeky Farlum město Stínov. Impozantní zeď brání místo, kde se řeka vlévá do moře. Slouží jako most spojující město a akademii i jako prostředek, kterým královská rodina kontroluje veškerý obchod mezi královstvím a zeměmi za jeho hranicemi.

„Předpokládám, že to vám řekne princ." Vyjadřuje tím úctu ke Kaelisově autoritě? Nebo ani ona neví, proč jsem tady? Pravda je ukrytá za zdánlivě vřelým úsměvem, vráskami kolem očí a řídkými prošedivělými vlasy. Rewina mi vzdáleně připomíná Bristaru, i když je starší než paní Bratrstva zavržených hvězd. „Když už o něm mluvíme, bude chtít vědět, že jste se probrala. Omluvte mě, prosím," řekne, jako bych snad měla moc někoho propustit.

Komorná odejde a já zůstanu sama.

Okamžitě odhodím přikrývku a seskočím z postele. Připadá mi, jako by byla dvě patra vysoká, a když přistanu na zemi, málem se mi podlomí kolena. Bolí mě každičká část těla. Viklají se mi nohy, pod bolavými žebry skuhrá prázdný žaludek. Z nějakého důvodu se cítím hůř, než když jsem opouštěla svou celu. *Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?*

Možná mi je teprve dvacet let – nebo možná už dvacet jedna, podle toho, kolikátého je –, ale každopádně se cítím třikrát starší.

Nejdřív to nejdůležitější: *zbraň.* Zamířím rovnou ke krbu a snažím se nepodlehnout pokušení podívat se z okna na město anebo začít studovat jednotlivé kuriozity, které lemují stěny. Popadnu pohrabáč. Zabodnout hák na jeho konci do něčí lebky by bylo hodně ošklivé. I když se mi v mém současném stavu těžko zvedá, je to lepší než nic.

Prohledám police, jestli nenajdu něco praktičtějšího, něco, co se dá snadno skrýt. Ideálně karty. Když vtom…

„Tím na mě chceš zaútočit?" Kaelisův hlas způsobí, že mi naskočí husí kůže. Zároveň si uvědomím, že jsem pod tenkou noční košilí, která mě sotva zakrývá, úplně nahá.

„Uvažovala jsem o tom." Otočím se, aby neviděl, jak nepříjemně se cítím. Kaelis se opře o jeden ze sloupků postele a nonšalantně zamíchá balíček karet. Karty poletují stejně snadno jako výhrůžky, které ani nemusí vyslovit.

„Jsem rád, že ses zotavila natolik, že je z tebe zase ta malá ubožačka."

Jeho urážky nechám bez odezvy. „Proč jsem tady?"

„Nemáš právo klást mi otázky."

„Zatraceně, prostě mi to řekněte." Prsty pevně sevřu železný pohrabáč. Nemůžu se zbavit pocitu, že se dívám do tváře vraha své matky. Byl to opravdu Kaelis, kdo nařídil, aby jí přeřezali provaz? Dohlíží na všechny arkanisty a zákony, které je zavazují.

„Pozor na jazyk, Claro. Takhle se s princem nemluví. Na tom budeš muset zapracovat."

„Stejně mě zabijete, tak co na tom záleží?" Pokrčím rameny, jako by moje vlastní smrt byla jen maličkost. „Alespoň zemřu, aniž bych vám hrála do karet."

„Copak jsi to už neudělala?" Naráží tím na můj pokus o útěk. *Sakra.*

Moje podezření bylo správné. Ale i kdybych o tom jen nespekulovala a věděla to jistě, stejně bych zkusila štěstí a pokusila se utéct.

„Mám dost důstojnosti na to, abych to neudělala znovu," řeknu ve snaze postrčit ho, aby mi prozradil svůj plán. Protože kdyby chtěl, už bych byla mrtvá.

„Důstojnost? Žena, která se plazila horskými tunely a hledala zbytky jídla v zadních uličkách, tvrdí, že má *důstojnost*?" vysměje se mi. „Odpusť, nevěděl jsem, že mluvím s královnou krys."

„Raději budu královnou krys než králem hadů," odseknu. Celý život jsem slýchala příběhy o rodině Oricalisů. Zažila jsem, jak vládli království. Viděla třpytivé věže bohatých čtvrtí Stínova i nejchudší chatrče, které leží v jejich stínu, plné hladových, zmrzlých a zoufalých lidí toužících po troše soucitu.

Zamručí. „Pak jsme podle této logiky opravdu dobře sehraní, protože ty jsi mou nejdokonalejší kořistí."

Ještě pevněji sevřu pohrabáč a záměrně ignoruju mimovolné chvění svalů, jež nedokážu zastavit. Nemám proti němu žádné karty ani moc. Nemám čím se bránit, kromě své slábnoucí síly a pohrabáče. Zatímco on by mi mohl, kdyby chtěl, jediným kmitnutím prstů stáhnout kůži z těla.

„Dobře." S rachotem upustím pohrabáč a zvednu prázdné ruce na znamení, že se vzdávám. „Proč jsem ještě naživu?"

„Teď pokládáš správné otázky." Odstrčí se od sloupku, strčí balíček karet do kapsy a přistoupí ke mně. Jak se princ Kaelis blíží, na chvíli mě napadne, že bych mohla zvednout pohrabáč prsty u nohou a zkusit, jestli mám dost síly, abych mu jej vrazila přímo do hrudní kosti. Obávám se, že ne. A jelikož vím, že by pouhou myšlenkou mohl magicky vyvolat kartu z kapsy, moje bezpečnost je pouhá iluze. Ale byl by to uspokojivý experiment. „Potřebuji tě."

„Vy? Vy potřebujete mě?" odfrknu.

„Proč si myslíš, že jsem tě osvobodil z toho vězení? Že jsem tě tam nenechal zemřít?" Třpyt v jeho očích mi říká, že nelže. *Z vězení, do kterého jste mě vsadil*, chci mu připomenout. Princ se přiblíží o další krok a já o krok couvnu. Narazím na zeď vedle krbu. „Co víš o dvacáté první tarotové kartě?"

O dvacáté první tarotové kartě? V Malé arkáně je padesát šest karet, čtrnáct v každé barvě, a dvacet ve Velké arkáně, nepočítáme-li slavného Blázna, počátek všeho, který je proto očíslovaný nulou… Pokud…

„Dvacátá první tarotová karta není nic jiného než mýtus." Matka nám o dvacáté první tarotové kartě, Světě, vyprávěla legendy. Povídá se, že dává svému držiteli moc změnit cokoli. *Cokoli.* Je jako Devět pohárů, ale nekonečně mocnější. Jedna karta tak mocná, že může ohýbat realitu a měnit samotný svět. Ale taková karta je sen…

„Ujišťuji tě, že není." Skloní se nade mnou. „Zamysli se nad tím, co bys mohla udělat, kdybys měla Svět ve svých rukou."

Zamyslím se. Než se stačím zastavit, představím si, jak by ze mě pečlivě formulované přání a tajemná karta známá jako Svět mohly udělat nejmocnějšího arkanistu, jaký kdy existoval. Mohla bych vlastnit celý Stínov, celé království. Skoncovala bych s Kaelisem a jeho rodinou. Mohla bych přivést svou matku zpátky k životu a nikdo by už nikdy neublížil mně ani nikomu, koho mám ráda.

Kaelis mě zkoumavě pozoruje, oči mu v mihotavém světle ohně planou, jako by viděl všechny moje myšlenky, i ty, které se týkají jeho zániku. Čím víc mu vzdoruju, tím víc ho to zřejmě těší.

„Chceš ji?" Přejde do šepotu plného odhodlání.

„Taková karta neexistuje."

„Existuje. A ty, Claro, jsi posledním klíčem k jejímu získání."

„Cože?" Ten muž se zbláznil.

„Vypadáš překvapeně." Jeho arogantní úšklebek se ještě rozšíří. „Copak nejsi ta mistrovská zlodějka, o níž se povídá, že dokáže získat cokoli? Žena, která ukradla starodávné štětce z velkého muzea Oricalisu? Která pašovala neoznačené arkanisty a nelegální tarotové karty po celém Stínově a okolí? A to vše ještě předtím, než dosáhla věku dvaceti let?"

„Vidím, že mě moje pověst předchází," podaří se mi odvětit, i když mám hrdlo suché jako rozlehlá poušť na východě království.

On však pokračuje, jako by můj hlas pohltily blížící se stíny. „Ta samá žena…" Pomalým a účelným pohybem se opře rukou o zeď vedle mé hlavy, pouhý nádech od mých nakrátko ostříhaných vlasů, a nakloní se ještě blíž, dokud pro mě v místnosti nezůstane ani trocha vzduchu.

Je tu jen on. Rozpaluje každý centimetr mého těla a já si čím dál tím víc uvědomuju, jak vypadá.

„Ta samá žena, o níž se říká, že dokáže nakreslit jakoukoli kartu a v podstatě čímkoli? Protože je něco takového zhola nemožné, stává se z tebe v podsvětí Stínova legenda. Pověz mi, Claro, jak se ti v Halazaru podařilo nakreslit karty Mincí a Pohárů, které jsi využila ke svému útěku, pouze práškem pro Meče?"

„Vy… vy jste se postaral, aby tam byl jen prášek pro Meče," dojde mi.

Zdá se, jako by se mě jeho oči snažily celou pohltit. Prameny vlasů částečně zakrývají oheň doutnající v jeho pohledu. Zneužil mě. *Zkoušel mě*. Během mého útěku… ne, ještě předtím.

Správce věznice mě nechal nakreslit všechny druhy karet prakticky ničím. *Kdyby Kaelis chtěl, mohl mě zabít hned na začátku*. Je docela možné, že celý můj pobyt ve vězení byla zkouška, a to už od noci, kdy mě zajali.

„Co ode mě chcete?" Vrátím se ke své předchozí otázce.

„Chtěl jsem vědět, jestli jsi ta pravá, Claro." Zkoumá mě skrz dlouhé řasy. „Chtěl jsem zjistit, jestli máš nejen schopnosti, ale i odvahu přežít to, co přijde. Dát mi Svět."

„Nikdy vám nepomůžu," rozzlobím se.

„Prospívej v mém světě, nebo zemři ve svém. Pomoz mi, a obdržíš odměnu. Vzdoruj mi, a já zničím všechno a všechny, kdo jsou ti drazí, způsobem, jaký si ani neumíš představit." Je to slib, ne výhrůžka.

Před očima se mi mihne Arina. Je přímo tady v akademii, pod jeho kontrolou. Zároveň pomyslím na své přátele v bratrstvu, o němž nejspíš také ví.

Rukou se mu jako zmije vrhnu po krku. Vtlačím mu prsty do bledé kůže. I když jsem strávila téměř rok v Halazaru, aniž bych viděla jediný paprsek slunce, moje kůže je stále o něco opálenější než jeho. Kaelis roztáhne rty do širokého úsměvu.

„Neopovažujte se." Snažím se o pevný stisk, ale cítím, jak se mi chvějí prsty. Určitě si uvědomuje, jak jsem slabá. Bylo součástí jeho plánu dostat mě do takového stavu?

„Tak udělej přesně to, co ti řeknu." Navzdory mému ubohému pokusu uškrtit ho mluví zcela normálně. Nemám ani sílu, abych jeho slova změnila v sípání.

Chci ho zlomit. Chci ho stisknout, až mu vylezou oči z důlků. Je mi jedno, jaké by to pro mě mohlo mít důsledky: můj život je stejně ztracený. To je zcela zřejmé. Princ Kaelis je známý tím, že ničí své hračky.

Bez varování se otevřou dveře tak prudce, až se zachvějí okna. Objeví se záblesk světla a zašumí magie z karty, která soudě podle hlubokých rýh zanechaných v rámu dveří patří mezi Meče.

Ve dveřích stojí další muž. Má tmavé vlasy a černé oči jako Kaelis, stejný odstín pleti a stejnou arogantní auru.

V ostatních ohledech jsou ti dva muži naprosto odlišní. Muž ve dveřích má na sobě pečlivě ušité zlaté sako, bílou košili a bílé kalhoty. Jeho boty mají teplou medovou barvu. Dokonce i přívěsek ve tvaru meče, který má na krku, je jiný. Je vyrobený z lesklého stříbra, které září tak jasně, že jej vidím i v tlumeném světle.

Když si uvědomím, že před sebou mám prince Ravina, dědice trůnu království Oricalis a regenta Stínova, překvapeně Kaelise pustím.

Kaelis se ode mě odtáhne, zcela lhostejně, jako bych se ho právě nesnažila uškrtit. „Zdravím, bratře. Slyšel jsi někdy o klepání?"

„Jako bys mi snad otevřel." Ravin pohledem přeskakuje mezi námi. „Co to děláš?"

Nevím jistě, komu je ta otázka určená, a tak raději mlčím. Hlavně proto, že nevím, jestli Ravin zahlédl moji ruku na krku svého bratra.

„Na totéž bych se mohl zeptat já tebe." Soudě podle Kaelisova tónu mezi nimi nepanuje žádná vřelost.

„Přišel jsem ti oznámit, že jsem právě dostal zprávu od Glavstonea, že z Halazaru uprchla vězeňkyně."

Krve by se ve mně nedořezal. Zvlášť když na mě Ravin upře zkoumavý pohled.

„A proč by mě to mělo zajímat?" protáhne Kaelis otázku a nějak se mu podaří znít zároveň podrážděně i znuděně.

„Byla to nelegální arkanistka. Z cely dvě stě pět." *To bylo číslo mé cely.* „Tu záležitost je třeba brát vážně a vyšetřit ji v plném rozsahu zákona."

„Samozřejmě že se to tak udělá. Jsem si jistý, že Glavstone už se o to postará."

„Jistě. Dal jsem dozorcům z Halazaru povolení prohledat celý Stínov."

„To je od tebe milé." Kaelisův hlas je plný povýšenosti.

„Potom přijdou sem."

„Výjimečné." Kaelis pokrčí rameny.

Teatrální bezstarostnost jeho mladšího bratra Ravina nesmírně rozčiluje. „Předpokládám, že jim povolíš přístup k provedení prohlídky, protože akademie má dnes večer otevřeno."

„Ano, samozřejmě." Kaelis významně přesune pozornost zpátky ke mně. Já jsem ovšem doslova ochromená směsí šoku a strachu. Nevím, kam se mám dívat. A přeju si mít na sobě víc než jen tenkou noční košili. „Teď, pokud ti to nevadí, mám práci."

„S čím?" Ravinova pozornost je najednou ostřejší než světlo lampy v hlubinách Halazaru.

„Informuji nejnovější uchazečku o přijetí do akademie, co se od ní bude očekávat na dnešní Slavnosti ohně."

To je dnes večer? To znamená, že dnes je první den Holí a já mám narozeniny. *Nejhorší narozeniny v životě.*

„Uchazečku?" vyhrkneme s Ravinem téměř jednohlasně.

„Není už na uchazečku příliš stará?" zeptá se Ravin.

„To vy jste způsobili, že vypadám staře," zamumlám rozhořčeně. Dnes je mi jednadvacet. Ale po Halazaru vypadám spíš na osmdesát.

Přesto je jednadvacet technicky mimo limit… Všichni arkanisté v království Oricalis musí nastoupit do akademie v roce, kdy je jim dvacet. Načasování odráží dvacet velkých tarotových karet, jeden rok pro každou velkou kartu, s přesvědčením, že arkanistovy dovednosti nemohou dozrát, dokud nemá dostatek času prožít jeden rok s každou velkou kartou.

Ty, kteří odmítnou vstoupit do akademie nebo je později odhalí biřici jako skryté arkanisty, automaticky označí a pošlou do pracháren. Akademie nabízí šanci na lepší život, pokud se tam člověku podaří dostat. Ačkoli… většina neuspěje ve zkouškách v prvním ročníku nebo zemře při pokusu ty zkoušky složit.

„Dnes má narozeniny." Kaelisova poznámka ve mně vyvolává slizký pocit. Je jasné, že si o mně zjistil, co se dalo.

„Pak měla nastoupit už loni. Nevím, jaké potěšení ti poskytuje, ale tvá zábava není nad zákonem."

„Nesouhlasím," zavtipkuje Kaelis. Jeho hravost způsobí, že Ravinovi naběhnou žíly na spáncích.

„Označ ji a pošli do prachárny. Nebo ji zabij. Tak či onak, vyřiď to." Ravin se na mě podívá a zamračí se.

„Pro šlechtu se dělají výjimky," namítne Kaelis. „Nebylo by to poprvé, co by se syn nebo dcera šlechtice připojili k akademii o něco později, aby mohli dokončit své další vzdělání."

„Ale ona není šlechtična." Ravin si tím je až příliš jistý, což mi není příjemné.

„Ale je." Kaelis sáhne do kapsy saka a vytáhne složený list papíru. Je zažloutlý a na okrajích roztřepený. Přejde ke svému bratrovi. „Trochu jsem pátral. Víš, jak… mě posledních pět let trápí výčitky svědomí." Slova naplní vzduch tíhou toho, co zůstalo nevyřčeno.

Před pěti lety… Nikdo nezná pravdu o tom, co se stalo v den, kdy došlo ke zničení klanu Poustevníka. Oficiální prohlášení zní, že se šlechtický klan vzbouřil proti koruně, a tak je Kaelis nevysvětlitelnou silou všechny vyhladil. Nevinné lidi. Nesčetné životy. *Zmizeli*.

Vše kvůli Kaelisovi, který vládl zcela neznámou magií tak dalekosáhlou a děsivou, až to vyvolalo pověsti, že jedinou možností byla obrácená karta. Nepřirozená síla, o které se říká, že neexistuje. *Ale co jiného to mohlo být?* ptají se zvěsti a šeptanda.

„Hledal jsi něco o klanu Poustevníka?" V Ravinovi se mísí šok a pochybnosti.

„Jenom mě zajímalo, jestli někdo náhodou nepřežil." Kaelis podá papír bratrovi. Odsud jej nepřečtu, ale to, co řekne dál, rychle zaplní všechny mezery. „Jak můžeš jasně vidět, toto je Clara Redwinová, neteř urozené paní Hanny Tymespunové z velmi vzdáleného kolena. Její rodová linie se naředila právě natolik, aby byla v ten osudný den ušetřena, a stala se tak poslední přeživší dědičkou klanu Poustevníka."

U Dvaceti, o čem to sakra mluví? Když mě zajali, moje příjmení bylo Grayswordová. Předtím nám matka řekla, abychom s Arinou tvrdily, že jsme Daygarovy. Redwinová je úplně nové příjmení.

Když se Kaelis vrátí ke mně, jsem tak ohromená, že se nezmůžu na jediné slovo. Jeho tmavé oči září stejně jako předtím, než opustil místnost v Halazaru. Pak se trochu narovná, odhrne si vlasy z obličeje a proplete si prsty s mými. Je to podivně intimní a jediné, co mi brání odstrčit ho od sebe, je naprostý šok z jeho následujících slov: „To znamená, že jako šlechtična a budoucí nejvyšší paní klanu je více než způsobilá nejen k pozdějšímu vstupu do akademie, ale také k tomu, aby se stala mou nevěstou."

KAPITOLA 4

Málokdy jsem tak ohromená, že nemůžu mluvit, ale Kaelisovi se to podařilo. Musela jsem se přeslechnout. Já…

„*Cože?*“ vyfoukne mi Ravin otázku.

„O čem to mluvíte?“ potichu upřesním dotaz.

„Otec mi od mých dvaceti let neustále opakuje, že je nevhodné, aby muž mého věku neměl žádné vyhlídky. Jeho nekonečné výčitky už mi lezou krkem. A pokud by se něco stalo tobě a tvé milované Leigh – nebo kterémukoli potomkovi, jehož bys jednoho dne mohl zplodit –, koruna by připadla mně.“ I když Kaelis mluví věcně, při zmínce o tom, že by se jemu a jeho ženě mohlo „něco stát“, Ravinovi přeletí přes obličej stín. „Takže je nejvyšší čas, abych splnil svou povinnost druhorozeného prince. A co je lepší než zahojit staré rány tím, že si vezmu za ženu poslední přeživší členku klanu, který jsem vlastníma rukama zničil?“

„Dost už téhle hry,“ vybuchne Ravin a odhodí pergamen.

„Není to hra,“ pronese Kaelis vážně. „Požádal jsem ji, aby přísahala na Čtyři hole, že si mě vezme. Souhlasila a učinila tak. Je to dohodnuté.“ Nic z toho se nestalo, ale pro jistotu zůstanu zticha.

Chci být zasnoubená s princem? U čtyř barev a všech Velkých, *ne*. Ale ještě míň si přeju, aby mě označil nebo poslal zpátky do Halazaru. Takže mu dál dovolím, aby měl prsty propletené s mými, a ignoruju chuť zvratků v hrdle. „Jediný, kdo tu hraje nějakou hru, jsi podle mě ty. Jelikož pravidelně vstupuješ do mé akademie bez pozvání."

Ravin několika dlouhými kroky přejde místnost. Kaelis mi pevně stiskne prsty, jako by se mě snažil zadržet, abych neutekla. Starší princ se zastaví a zlostně se na mě podívá.

Zblízka si všimnu rozdílů mezi bratry. Jsou téměř stejně vysocí, dokud by se nepostavili zády k sobě, nebylo by možné určit, kdo je vyšší, ale Ravin působí svalnatěji. Jeho rty jsou o něco plnější, přestože je má semknuté do zamračeného výrazu. Oči má tmavě hnědé, na rozdíl od Kaelisových černých. A jeho vlasy mají matnou černou barvu. Kaelisovy jsou spíš tmavě fialové, jako sokolí peří sbírané pro výrobu barviva, jako by v sobě obsahovaly tolik odstínů, kolik má každá noc.

„Vím, že lžeš," zavrčí Ravin.

Kaelisovi přijde bratrovo rozrušení k smíchu. „Jaký máš důkaz?"

„Přestaň s tou hloupostí, nebo do toho zapojím otce."

„Nebo do toho zapojíš otce," zopakuje Kaelis s posměšným úsměvem. Pak jeho hlas přejde do šepotu. „*Udělej to*. Zapoj ho. Zkus dokázat, že moje tvrzení o jejím původu je mylné, s jeho pomocí, nebo bez ní. Ale zatímco budeš pátrat, ona bude pod mou kontrolou a ochranou, zejména po dnešní noci."

Ravin zatne zuby, až se mu napnou svaly ve tvářích. Upře oči na mě. Na vteřinu si pomyslím, že mě osloví, ačkoli nemám tušení, co by mohl říct. Nakonec si prvorozený princ jen znechuceně odfrkne. Bez jediného slova odejde a práskne za sebou dveřmi tak silně, že téměř cítím, jak se starobylé základy Arcany zachvějí.

V okamžiku, kdy už nemáme publikum, mě Kaelis bleskově pustí. Alespoň v jedné věci se shodneme, a tou je vzájemný odpor.

„Musíme tě co nejrychleji formálně zapsat jako nováčka a upevnit tvé nové jméno u ostatních šlechticů." Kaelis vytáhne kapesník a chvíli si s ním zuřivě tře prsty, jako by se mě ze sebe snažil co nejrychleji smazat. „Než dorazí halazarští dozorci nebo městští biřici nebo než Ravin přijde s nějakým nápadem, jak se znovu vměšovat do mé akademie."

Podívám se mu do očí. „Nemůžu říct, že mě znepokojuje zrovna on."

„Proč bych měl ubližovat své budoucí nevěstě?" Kaelis se na mě usměje, což mě ještě víc znervózní.

„To nemyslíte vážně," namítnu stroze. Vždyť je to absurdní.

„Opravdu? Chtěla bys, abych tě označil a poslal do prachárny?"

„Samozřejmě že ne." Pro většinu lidí je to osud horší než smrt.

„Chceš se raději vrátit do Halazaru?" Povytáhne obočí a já v reakci na to sevřu rty. „To jsem si myslel." Kaelis se otočí čelem ke mně. „Jen díky mně se nevrátíš do nejhlubšího pekla Halazaru a neshniješ tam po zbytek svého jistě žalostně krátkého života."

„Nejhlubší peklo" znamená jediné: podzemní žalář. Opuštěné místo pod výhradní kontrolou Glavstonea. Místo, o kterém neví ani většina dozorců v Halazaru. Zachvátí mě strach, který nedokážu zastavit. Jen nakrátko jsem musela vydržet v zapomenutém spodním patře Halazaru – poté co jsem se odvážila Glavstoneovi odporovat. Ty kobky tam dole mě rychle naučily, že se mu odporovat nesmí. Jsou bez světla, tepla a laskavosti. Je to místo, na které svět zapomněl, odkud neunikne jediný výkřik.

Hledám v Kaelisově tváři náznak lži. Nějaké znamení, že někde v těch dvou prázdnotách, kterým říká oči, je jiskra soucitu. Že možná, jen možná, není tak hrozný, jak se o něm povídá.

Ale v princi Kaelisovi nenajdu ani přítele, ani bezpečí.

Stále mě tíží jeho výhrůžky vůči těm, které mám ráda. Kaelis mě už jednou dostal do spárů – když mě poprvé zajal. Udělal to znovu, když jsem se pokusila utéct. Ten muž je chytrý, intrikánský a nebezpečný. Arina i celé Bratrstvo zavržených hvězd jsou kvůli mně v nebezpečí.

„A co chcete na oplátku za… *svobodu*," to slovo se mi málem zadrhne v krku, „kterou mi nabízíte?"

„To už jsem ti řekl." Oči se mu v záři ohně pobaveně, ale zároveň zlostně zalesknou.

„Svět," dokončím za něj.

Přikývne.

„A jak vám ho mám zajistit?" Kdybych měla přístup k takové moci, udělala bych to už dávno. Spolu s Arinou bychom přivedly zpět naši matku a skoncovaly s celým královstvím Oricalis.

„Podrobnosti ti vysvětlím časem. Teď se musíme soustředit na to, aby ses dostala na Slavnost ohně a přežila ji. Vypadáš, že se sotva udržíš na nohou, natož abys na slavnosti bojovala se svým osudem." Kaelis zamíří k jedněm ze dveří v místnosti.

„No a čí je to vina, že jsem v takovém stavu?" Kaelis předstírá, že mou poznámku ignoruje. „Co přijde potom?"

Zastaví se a zmateně se na mě podívá. „Pak budeš nováčkem v akademii, a buď uspěješ ve zkouškách a staneš se řádnou studentkou… anebo zemřeš."

„Ne." Tohle je mi naprosto jasné. „Co se stane, až pro vás získám Svět?"

„Myslíš, že máš právo to vědět?"

„Mám, pokud chcete mou pomoc."

„Á, Claro…" Temně se zachechtá. „Nejsi v pozici, abys mohla vyjednávat." Vím, že ten bastard má pravdu. „Teď se umyj, seber se a uprav, abys vypadala jako dávno ztracená šlechtična, za niž se budeš vydávat, a jako moje budoucí nevěsta. Rozhodně nestojím o to, abys mě ztrapnila." Vzápětí kvapně odejde a mně se v uších rozezní ticho.

Pohledem se zatoulám k oknu a ke Stínovu za ním. Tam je můj domov. Jediný domov, jaký jsem kdy poznala. Lidé, k nimž se musím vrátit. A teď, když jsem pryč z Halazaru, mám mnohem větší šanci, že se s nimi znovu setkám. Arina je v akademii. Zná tajnou chodbu ven ze školy, kterou mi může ukázat. Tohle „zasnoubení" je jen dočasné. Štěstí mě ještě neopustilo.

Právě když se chystám pokračovat v hledání karet, nebo čehokoli jiného, co by se mohlo hodit, otevřou se další dveře a vejde Rewina s plnou náručí tmavého oblečení. „Má paní, Jeho Výsost pro vás připravila několik možností."

„Výborně." Ani se nesnažím skrýt v hlase sarkasmus. „Uvidíme, co mi podle něho bude slušet."

Princ má bezvadný vkus a myslím, že ho za to nenávidím ještě víc. Rewina mi podá černý kožený kabát. Jeho vysoký límec mě lechtá na bradě a dosahuje mi téměř ke konečkům vlasů. Rewina se mi je pokusila upravit, ale s tím, co mi s vlasy provedli v Halazaru, toho moc nezmůže. Já sebou navíc pokaždé, když se ke mně přiblíží s nůžkami, cuknu.

Dlouhé rukávy kabátu mi perfektně padnou, zvlášť poté, co Rewina použije Trojku mincí, aby utáhla švy na poddajné kůži. Pod všemi těmi vrstvami látky je těžší poznat, že jsem jen kost a kůže. Předpokládám, že je to taktické rozhodnutí.

Rewina se snaží můj stav napravit, jak nejlépe umí. Přinese mi něco k snědku. Nutím se jíst pomalu, abych se nepozvracela. Je to jednoduché jídlo, ale vydatnější než cokoli, co jsem jedla v posledním roce. Také se mě snaží posílit pomocí několika karet. Nakonec poodstoupí a chvíli obdivuje své dílo. Cítím se jako rozbitá váza, kterou někdo slepil. Praskliny jsou stále vidět, ale jen když se podíváte zblízka.

Prsty se dotknu brože připnuté nad levým ňadrem. Je to složitě propracovaný stříbrný šperk ve tvaru pěsti svírající rukojeť lucerny. Jedná se o znak klanu Poustevníka, kdysi strážců znalostí a historie království Oricalis a okolí.

Každý šlechtický klan je rod, který ovládá malé území pod nadvládou koruny. Hlavou klanu je pán nebo paní klanu a jménem královské rodiny Oricalisu dohlíží na svou rodinu, zemi a další svěřené oblasti zájmu. Klan Poustevníka byl jedním z deseti hlavních klanů, které přežily brutální Masakr klanů, válku, jež zúžila počet klanů z původních dvaceti – jednoho pro každou Velkou arkánu, o nichž se říká, že byly založeny původními přívrženci Blázna. V historii království Oricalis klan Poustevníka přežil nespočet vrcholů a pádů.

Ale nepřežil Kaelise.

„Opravdu princ zničil klan Poustevníka?“ zeptám se tiše.

Rewina stiskne rty a já už znám odpověď. „Princ o klanu Poustevníka nerad mluví. Takže být vámi, raději bych se tomu tématu vyhýbala. Pokud byste se přece jen chtěla něco dozvědět, udělejte to s maximální opatrností.“ Je to částečně rada a částečně varování.

„Přesně to přece dělám, když se ptám vás, ne?“ namítnu. Mám dojem, že jsem na jejích rtech téměř zahlédla úsměv.

„Soustřeďte se na to, co musíte udělat, abyste se připravila na Slavnost ohně."

Vyrostla jsem v chudinské čtvrti. O tom, jak se chovat jako šlechtična, natož o klanu Poustevníka, nic nevím. A už vůbec netuším, jak se chovat jako princova snoubenka. Zvlášť když mi Kaelis o zvycích klanu neposkytl téměř žádné informace.

Rewina mě vyprovodí stejnými dveřmi, kterými Ravin před necelou hodinou prásknul tak silně, že je rozbil. Dveře už byly magicky opraveny. Octnu se ve skromně zařízeném přijímacím salonku, ze kterého vedou čtvery dveře. Uprostřed stojí stůl, do jehož středu je zapíchnuta řada mečů. Vypadá to jako nějaké podivné, morbidní umělecké dílo. Vedle stolu stojí Kaelis a baví se s hvězdným.

„… nemůžete ho pouštět dovnitř," kárá ho Kaelis tichým, přísným hlasem. Předpokládám, že mluví o Ravinovi.

„Ano, Vaše Výsosti. Zjistíme, kdo stál na stráži u hlavního vchodu. A až se objeví dozorci z Halazaru?"

„Zdržte je. Tradice akademie jsou na prvním místě a průvod Slavnosti ohně již začal."

Hvězdný s peřím na přilbě se ukloní a vyklouzne z dvoukřídlých dveří naproti. Civím na místo, kde právě stál. Celý život mě učili bát se hvězdných a teď jsem jimi najednou obklopená.

Kaelis obrátí pozornost ke mně.

„Nevypadáš spokojeně." Je těžké přehlédnout můj zamračený výraz, když mám rty nalíčené krvavě červenou barvou. Čím větší je moje nespokojenost, tím víc se ale princ baví. Kaelis ztiší hlas – nejspíš proto, aby hvězdní na druhé straně dveří nezaslechli náš hovor. „Jestli chceš, můžu tě navléct zpátky do tvých starých hadrů a vrátit tě do Halazaru."

„Ta hrozba už je ohraná, Vaše Výsosti. Máte mou plnou poslušnost." Zatáhnu za konce rukávů, které mi zakrývají hřbety rukou. Při chůzi se otevřené konce kabátu pod pasem pohybují a odhalují přiléhavé legíny v barvě volské krve, zastrčené v botách vyleštěných do zrcadlového lesku, které ladí s jeho obuví. Mám podezření, že je to víc než náhoda. Ty červené akcenty alespoň ladí s mýma karmínovýma očima.

„Pak ti navrhuji, abys to řekla i svému obličeji." Kaelis mi zatarasí cestu. Ne že bych měla tušení, kam jít. Akademie je bludiště, které se

pomocí magie neustále mění. Podle toho, co mi pověděla Arina, je to hřiště pro nejtalentovanější arkanisty království – jediné místo, kde můžou své síly neomezeně rozvíjet pod volným dohledem zlověstného ředitele, který stojí přímo přede mnou.

Přinutím se usmát a skrz zaťaté zuby procedím: „Lepší?"

Ovine mi paži kolem pasu. Když přejede rukou přes široký opasek, který drží pohromadě všechny ty těžké látky, snažím se neucuknout. Opasek zdobí stříbrné ozdoby, které jako by byly zrcadlovým odrazem kovových epolet připomínajících krajku na mých ramenou. Epolety ladí s podobnými detaily na Kaelisově košili a se sponami, které se v dokonalých intervalech táhnou po celé délce jeho silného trupu.

Kaelis je pozlacený stín a svým oděvem mi dává najevo, že jsem jeho slabý odvar.

„Trochu." Upřímně mi tím sdělí, že můj výraz není dostatečný. Je to spravedlivá kritika. „Víš, jsou ženy, které by zabíjely, aby se staly mou snoubenkou."

Způsob, jakým mluví, mě téměř nutí přemýšlet, jestli opravdu někdy nezorganizoval takovou výzvu pro potenciální milenky. „Proč jste si tedy nevybral některou z nich?"

„To by bylo příliš snadné. Nudné." S prsty roztaženými na mém boku, jako by mě vlastnil, mě doprovodí přes místnost.

Mám co dělat, abych ho s odporem neodstrčila. Zatím je Kaelis přesně takový, jak jsem si ho představovala – pompézní, krutý, lstivý. Není divu, že by dal přednost námluvám s méně nadšenou partnerkou před tou, která je připravená a ochotná.

Kaelisův tón zvážní. „Věřím, že malá síť špionů, jejíž součástí jsi byla, ti o Slavnosti ohně poskytla podrobné informace."

„Vím dost." Slavnost ohně je každoroční zahajovací ceremoniál Arcanské akademie. V podstatě jde o obdobu tradice letního slunovratu, kdy se na počest Holí zapalují lucerny.

„Dobře, takže do toho nejdeš naslepo."

Kaelis se zastaví před těžkými dubovými dveřmi, kterými předtím odešel hvězdný. I ony nesou znak rodiny Oricalisů ve tvaru mečů.

„Tolik královských motivů… Bojíte se, že zapomenete, ke které rodině patříte?" zeptám se suše.

Kaelis se trochu napne. Nevšimla bych si toho, kdybychom se nedotýkali boky. Kdybych necítila jeho těžkou ruku na svém pasu.

Zajímavé. Zdálo se, že stěží vychází se svým bratrem. A způsob, jakým mluvil o svém otci, nebyl o nic vřelejší… Přemýšlím, jestli a jak bych mohla tuhle informaci využít ve svůj prospěch.

„Spíš se starám o to, aby na to nezapomněl nikdo jiný." Střelí očima po mně. „Lůza si musí pamatovat, komu patří."

Mluví ke mně. *Komu patří.* Princ Kaelis dohlíží na všechny arkanisty v říši, díky požehnání svého otce, krále. Spolknu svou hrdost a upřu pohled dopředu. *Hraj tu jeho hru*, přikážu si. On drží všechny karty, a tím i veškerou moc. V tom oblečení, co mám na sobě, můžu vypadat ostrá jako dýka, ale pouhý vzhled nikoho nezabije. Dokud nebudu mít možnost bránit se, musím ustoupit. I když je to setsakra bolestivé.

Kaelis otevře dveře a okamžitě nás uvítá velkolepost Arcany.

Stříbrné měsíční světlo zalévá kolosální stavbu a mně to na okamžik vyrazí dech. Dlouhý a úzký most spojuje věž, v níž se nacházejí princovy komnaty, s hlavní budovou. Už pouhá silueta pevnosti akademie je obrovská a černě se leskne proti posledním blednoucím paprskům světla. Věže spojené obloukovými mosty připomínají ruku padlého boha, která jako by se snažila dosáhnout až k nebi. Rozbuší se mi srdce a každý jeho úder vyšle mým tělem vlny strachu a vzrušení.

Celá léta jsem na tuhle pevnost hleděla z druhého břehu řeky Farlum. Celá léta pro mě tahle monolitická stavba představovala stejně tak legendu jako ruinu. Záhadu. Nebezpečí. Poutní místo pro arkanisty. Akademii. A teď jsem tady. Brzy poznám jak privilegia, tak nebezpečí téhle slavné instituce.

Nikdy nevstupuj do pevnosti. Nikdy se neúčastni bezbožných rituálů, které se tam konají, varuje mě matka z hrobu.

Ve stejnou chvíli se ke mně nakloní Kaelis a přiblíží rty k mému uchu. Zašeptá, jako by chtěl přehlušit matčino varování: „Vítej v akademii Arcana."

KAPITOLA 5

Projdeme kolem dvou hvězdných, kteří stojí po stranách hlavního vchodu do jeho apartmá, a oni za námi zavřou dveře.

Kaelis, který se drží po mém boku, je ztělesněným stínem. Noc lne k inkoustovým záhybům jeho oděvu a každý jeho pohyb je plynulý a ladný. Drží mě blízko u sebe, s rukou na mém boku, a vede mě do srdce svého panství.

Proklouzneme přes úzký most, projdeme kamenným obloukem a vnoříme se do širokých a nekonečných neosvětlených chodeb. Zhasnuté lucerny čekají, až budou znovu rozsvíceny. Ve vzduchu se vznáší hmatatelná energie, očekávání, které se mi vkrádá pod rukávy koženého kabátu. Těžko říct, jestli je to mou nervozitou, nebo starodávnou magií tohohle místa.

Abych se uklidnila, snažím se vybavit si všechno, co jsem se kdy o téhle podivné pevnosti dozvěděla.

Akademie Arcana je ještě starší než hrad Oricalis v Údělově daleko na sever od Stínova a podle pověstí je pozůstatkem starověkého království Revisan. Její vazby na dávné království z ní učinily zakázané

území a koruna vždy tvrdě potrestala každého, kdo se opovážil na něj vstoupit.

Ale pak došlo k překvapivému obratu proti historickým precedentům. Král Naethor Oricalis svěřil Kaelisovi kontrolu nad pevností a dovolil mu založit v ní akademii v době, kdy princ dosáhl osmnácti let, tak skandálně mladého věku. Vždyť byl o dva roky mladší než první skupina studentů, které měl přijmout.

Ale princ Kaelis byl legendárním mistrem v ovládání tarotových karet. A rok poté, co zničil celý klan, se mu málokdo odvážil vyjádřit cokoli jiného než podporu. Během čtyř let od jejího založení využil akademii jako instituci k ovládnutí síly všech arkanistů ve prospěch koruny, jako pevnost k obraně království, jako bránu ke kontrole veškerého obchodu přes řeku Farlum a jako prostředek k zastrašování všech, kteří by jen *pomysleli* na jakékoli jednání proti koruně.

Mám-li být objektivní, to, čeho Kaelis dosáhl jakožto někdo těsně před třiadvacátými narozeninami, je působivé. Ale pokud jde o něj, nemůžu být objektivní. Ne, když jsou jeho úspěchy nasáklé utrpením druhých. Zatímco on zakládal akademii se vší její mocí a bohatstvím, já jsem žila v bídě hned za mostem.

Kaelisova aura jen dodává na věrohodnosti nemožným příběhům, které se o něm vyprávějí: že je vážený učenec a nemilosrdný generál. Přísný učitel a utrápený génius, jehož krutost překonává pouze jeho brilantnost.

Při chůzi zahlédnu jen o málo víc než nocí zahalenou nádheru tohohle místa. Místnosti, které míjíme, jsou plné tajemství. Obejdeme uzavřené nádvoří. Každý oblouk vyplňuje sklo, které z nádvoří tvoří skleník, a vlhkost zachycená na oknech rozmlžuje smaragdovou říši uvnitř. Když procházíme kolem, vzduch je těžký vůní květin a rašeliny.

Potom nás cesta zavede do obrovské knihovny. Těžké svazky, připravené posloužit k tichému studiu, lemují police táhnoucí se přes tři patra. Téměř se zastavím a požádám o chvilku, abych se mohla nadechnout vůně stránek popsaných inkoustem.

Knihy o magii arkán jsou zakázané pro všechny mimo akademii a klany. Pouhé držení takových textů se trestá useknutím ruky nebo vydloubnutím oka.

V opuštěné přednáškové hale panuje před návratem studentů ticho, pódium v přední části místnosti se tyčí do výšky a těší se na přednášejícího. Každé sametem potažené sedadlo v sobě ukrývá ozvěnu znalostí, které učitelé kdysi předávali studentům a které jsou dnes možná již dávno zapomenuté.

Schodiště se otáčí směrem k nebesům. Některé dveře jsou z nevysvětlitelných důvodů zamčené a zabarikádované. Jiné jsou lákavě pootevřené. Cesta, kterou se vydáme, nás vede hlouběji, míjíme parapety zbarvené vrstvou prachu do stříbrna a sochy oděné pavučinami. Kaelis samozřejmě neposkytne vysvětlení k ničemu, kolem čeho procházíme, a já jsem příliš hrdá, než abych se zeptala.

Naše procházka končí v dlouhé chodbě s oranžovým světlem na konci. Světlo vzdorně bliká proti propasti temnoty, která halí celou akademii. Zpočátku mám dojem, že mě klamou oči poté, co jsem se tak dlouho snažila něco vidět pouze ve svitu měsíce. Ale stejně jako světlo lampy, které ozářilo mou celu, ani světlo proudící skrz škvíru ve dveřích není iluzí.

Kaelis má ruku stále položenou na mém boku. Pevně mě drží, zatímco zpomalujeme, až úplně zastavíme. Celou dobu bojuju s nepříjemným pocitem z jeho doteku, z jeho blízkosti. Tvář mu zalije oranžová záře a naše pohledy se setkají. V tiché výzvě vystrčím bradu. On skloní svou. Když si v chladné tmě uvědomím, jak horká je jeho blízkost, po zádech mi přeběhne mráz.

„Co?“ Atmosféra mě nutí šeptat.

Po tak dlouhém mlčení je překvapivě upřímný. „Průvod prochází chodbou za těmito dveřmi. Když se připojíš teď, budeš někde uprostřed. Pokud udržíš skloněnou hlavu, nevšimnou si tě žádní strážci a nevytáhnou tě odtamtud. Potom se průvod rozdělí a ty odejdeš s ostatními uchazeči. Nakonec tě povolají do komnaty s Arkánovým kalichem. Tam –“

„Předvedu své schopnosti arkanistky a budu bojovat o své místo nováčka v akademii.“ Potlačím úšklebek. „Aby čtyři rodiny Arcanské akademie viděly mou odvahu a mohly rozhodnout, zda si ‚zasloužím‘, aby mě přijaly do svých řad.“

Tmavé tůně jeho očí zkoumají mé a hrozí, že mě utopí v nekonečném pohledu. Ale pravděpodobně je jen naštvaný, že jsem ho přerušila.

Přestanu skrývat pobavení, které mi zkroutilo koutky úst. Zavtipkuju: „Děláte si starosti o svou nevěstu?“

Zachechtá se tichým, zlověstným smíchem. „Jestli si dělám starosti? O *tebe*?“ Kaelis si mě přitáhne blíž. Na chvíli to vypadá, že mě políbí, a z té představy se mi udělá zle od žaludku. Ale on otočí hlavu a dotkne se mě jen tváří. Zahltí mě jeho vůně – bohatost naolejované kůže, zemitost suchého inkoustu, kolínská s vůní cedru a kadidla. *U všech čtyř barev, dokonce i jeho vůně je neuvěřitelně bohatá*. Princ se ke mně nakloní a pošeptá mi do ucha:

„O tebe ne. O tebe nikdy. Štěstí máš přece na své straně.“

Vzápětí mě pustí a bez dalšího slova odejde. I když se bez jeho doteku cítím lehčí, zůstanu stát a civět na jeho záda, dokud ho nepohltí noc a zvuk jeho kroků se nevytratí spolu s obrysem jeho tváře.

Štěstí mám na své straně… Myšlenky mi zamlží to, co se nejvíc blíží čisté, neúprosné hrůze.

On mě zná!

Kolikrát jsem tu větu řekla v bratrstvu, než jsem udělala něco obzvlášť riskantního nebo hloupého? Měl, a možná stále má, někoho uvnitř. Jakkoli je to děsivé, je to jediné logické vysvětlení. A není to poprvé, co mě napadlo, že je naše útočiště v ohrožení.

Vzpomenu si na poslední práci, kterou jsem dělala, než mě dopadli. Ten muž, Griv, který za mnou přišel, aby našel způsob, jak se dostat ze Stínova jako neoznačený arkanista, mi nabídl víc informací, než měl mít. Zásobil mě inkoustem… ale také znal podrobnosti smrti mé matky. Kvůli němu mě zajali, dovedl mě do pasti prince Kaelise. Pokud o mně Griv věděl dost na to, abych mu důvěřovala, pak Kaelis musel vědět stejně nebo ještě víc.

Sevřu ruce v pěst. Otočím se, odhodlaně otevřu dveře a okamžitě se octnu v proudu lidí, přesně jak Kaelis předpověděl. Vyrazím a ignoruju šepot lidí kolem mě o osobě, která se k průvodu připojila o něco později.

Opravdu to udělám? Každý krok je těžší než ten předchozí. Rozhlédnu se nalevo a napravo, jestli neuvidím další dveře nebo boční chodbu. Pokusit se teď utéct by bylo obtížné, ne-li nemožné. Ale záhy mě zcela pohltí dav.

Co nejnenápadněji se ohlédnu přes rameno a uvidím za sebou asi stovku pochodujících lidí, zatímco přede mnou je jich jen pár desítek. Jsem někde na začátku skupiny. Najednou se ke mně lidé v průvodu začnou přibližovat a tlačit mě do středu. Nevím, jestli je to záměrné, ale nedivila bych se, kdyby Kaelis zajistil, aby ostatní v akademii dohlédli na to, že skončím přesně tam, kde chce.

V tu chvíli je uvidím: dozorce z Halazaru. Jejich fádní uniformy bych poznala kdekoli. Blíží se zezadu.

Rychle otočím hlavu dopředu, zhluboka se nadechnu a zklidním své rozbouřené myšlenky. Nikomu nebudu k užitku, ani sama sobě, pokud propadnu panice. Arina si tím prošla a přežila. Moje nejlepší šance, jak zajistit, že bude v pořádku a že se znovu setkám s těmi, které mám ráda, je projít Slavností ohně.

Znovu přejedu pohledem po davu a tentokrát hledám svou sestru, ale protože nosiči pochodní jdou vpředu, je těžké ve tmě za nimi rozeznat jednotlivé tváře.

Lidé kolem mě jsou oblečení v nejrůznějších oděvech. Ale je snadné rozlišit, kdo je uchazeč, který teprve projde zkouškou tajemným ohněm, a kdo je již plnohodnotný student. Arkánový kalich vyžaduje boj pouze v prvním roce studia. Pozdější oběti kalichu jsou snazší, takže předpokládám, že ti, kteří jsou oblečeni v metrech hedvábí a sametu, jsou již studenti. Jejich obleky a šaty vypadají, jako by byly navrženy tak, že v nich můžou stát, sedět, a maximálně ještě pít a jíst. Ale mají tak pevně sešněrované korzety a tak těsné kalhoty, že si tím posledním ani nejsem jistá.

Ti, které považuju za uchazeče, mají mnohem praktičtější, bojové oblečení, v němž se dá pohybovat, stejně jako v mém, třebaže jejich oblečení je viditelně méně kvalitní.

Někteří uchazeči si mezi sebou dychtivě špitají. Blížící se obřad v nich vyvolává nadšení – jsou připraveni odhalit tajemství akademie Arcana. Chudáci. *Obřad Arkánového kalicha je prokletý rituál*, řekla mi jednou matka, když jsem se jí zeptala na pouť, kterou mnozí, ve snaze pátrat po moci, podnikli do pevnosti ještě předtím, než se stala akademií.

Od té doby, co Kaelis převzal vedení, je přístup do pevnosti omezený pouze na uchazeče, nováčky, studenty, učitele a zaměstnance. Ri-

tuály a učení akademie jsou přísně střeženým tajemstvím. Ale jako každé jiné tajemství, i tohle je dobře známé mezi těmi, kteří jsou u moci. Šlechta z Oricalisu obchoduje s tajemstvími stejně ochotně jako s tarotovými kartami nebo s lesklými královskými mincemi a bankovkami. Jediný důvod, proč já vím tolik, je moje práce v Bratrstvu zavržených hvězd.

Snažím se soustředit na ty, o kterých předpokládám, že jsou studenti. Arina by teď měla být ve druhém ročníku. Těžko si představit, že poté, co jsem celý život pečovala o svou divokou mladší sestřičku, teď bude mou starší spolužačkou. Je jen o rok mladší – lhala o svém věku, aby se mohla zapsat v devatenácti letech, ale mně vždy připadala mladší o mnohem, mnohem víc.

Nemám tušení, jaké oblečení nosí, aby zapadla mezi své spolužáky na akademii. A módní výstřelky jako vysoké límce, kápě a složité účesy ještě víc ztěžují možnost rozlišit v slabém světle jednoho studenta od druhého.

Raději se proto soustředím na zápěstí žen. Než Arina odešla na akademii, dala jsem jí stříbrný náramek – jednoduchý, ale takový, jaký poznám kdekoli. Na vnitřní stranu náramku jsem jí nechala vyrýt písmena BZH, označení Bratrstva zavržených hvězd, aby nikdy nezapomněla, odkud pochází. Nevidím nikoho, kdo by měl náramek podobný tomu jejímu.

Ale prostor je velmi stísněný a většina lidí má dlouhé rukávy… snažím se přesvědčit samu sebe. *Najdu ji, až projdu. Nebo mě zahlédne při obřadu Arkánového kalicha a sama mě vyhledá.* I když vím, že po mučení v Halazaru vypadám jinak než dřív, nepochybuju, že mě moje sestra pozná. Stejně jako já ji.

Před námi visí na zdi cedule, která uchazeče směruje doprava a již zapsané studenty doleva. Jdu doprava a spolu s ostatními přistoupím k rituálu moci a oběti, který nás čeká.

KAPITOLA 6

Většinu lidí jsem správně zařadila mezi studenty nebo nováčky, ale někteří z těch, kteří jdou doprava, mě překvapí. Sestupuju po elegantním točitém schodišti těsně za ženou v šatech bez ramínek, s bohatou sukní a korzetem, v němž se snad ani nedá dýchat. Měla by doufat, že její zkouška nebude vyžadovat moc pohybu.

Náš pochod končí ve velké místnosti, kde jsou jen dřevěné lavice a nic jiného. Přede dveřmi naproti vchodu stojí žena, která je lidským ztělesněním rapíru. Jako by ty dveře střežila. Má dlouhé, stříbřitě bílé vlasy sčesané dozadu do vysokého ohonu, pružné a pevné tělo, chladné a přimhouřené oči.

Poblíž stropu se po obou stranách dveří, které žena stráží, táhnou dvě vodorovné řady úzkých oken, za nimiž září nepřirozený modrý opar. Uchazeče to k nim přitahuje tak, že obcházejí pásy lavic.

„Všichni vyčkáte, až na vás přijde řada," instruuje nás lhostejným tónem žena, z jejíchž očí čiší chlad. „Až nastane čas, abyste se postavili před kalich, vyvoláme vás jménem."

Přestože vím, co mě čeká, připojím se k ostatním uchazečům a nahlédnu okny dovnitř. Arina mi popsala, jak první zkouška akademie probíhá, o samotné místnosti se ale nezmínila.

Mnohem víc, než jsem čekala, připomíná svatyně kalicha arénu. Do mohutné zdi jsou zasazeny tribuny zahalené stíny. Obrovské mramorové sloupy tvoří kostru místnosti a podpírají strop, který je tak vysoko, že z mého místa v částečně podzemní místnosti na něj nedohlédnu. Na každém sloupu mezi složitými řezbami dvorních karet Malé arkány jsou vyryta čísla od jedné do deseti, jedno pro každou jedinečnou hodnotu.

Mou pozornost ale upoutá legendární Arkánový kalich. Má tvar kotle a stojí na alabastrovém podstavci. Jsem příliš daleko, abych rozeznala víc detailů. Vedle kalicha čeká Kaelis zalitý jeho pulzující září.

Jeden po druhém přicházejí studenti a vybírají si tři karty z balíčku, který Kaelis rozložil na okraj podstavce, na němž kalich stojí. Jednu z nich pak vhodí do kalicha. Ten se rozzáří jasnějším světlem, kartu pohltí studené plameny a studenta na chvíli obklopí pohybující se záře. Ale prozatím z toho všichni vyšli bez úhony.

„Co to znamená?“ otáže se žena s krátkými rudými vlasy.

„Nevím o nic víc než ty.“ Žena, které mi před pár minutami přišlo líto kvůli široké sukni, zavrtí hlavou.

„Sekundáni a terciáni přinášejí novou oběť kalichu, aby odemkli schopnost kreslit a ovládat pokročilejší karty. Jelikož už jednou kalich naplnili a jsou s ním propojeni, jde to rychle. Na rozdíl od nás.“ Moje slova zní jako z učebnice. Obě se na mě překvapeně podívají. A zatímco mluvím, ostatní se na mě ohlížejí přes rameno.

Arkánový kalich je jednou z legendárních relikvií království Oricalis. Před vznikem akademie podnikali arkanisté, ať urození, či prostí, zakázané poutě do pevnosti, aby se vplížili dovnitř a stanuli před kalichem. Poté přinesli oběť, čímž odemkli hlubší sílu, která jim umožňovala okamžitě vytvářet a používat pokročilejší karty. V letech po otevření Arcanské akademie rozšířila královská rodina zvěst, že je to jediný způsob, jak můžou arkanisté používat pokročilejší karty – odměnu lze totiž získat jen prostřednictvím oběti. A to je další důvod, proč musí všichni arkanisté projít těmihle dveřmi.

Ale i když o tom královská rodina nedovoluje mluvit, sílu je možné najít i bez kalicha. Jen je to těžší, trvá to déle a není záruka, že to bude fungovat, protože každý arkanista má jiné vrozené schopnosti. Přestože akademii nesnáším, musím uznat, že jde o úchvatný proces, který zajišťuje, že každý arkanista v arzenálu království Oricalis je tak silný, jak jen může být.

„Až studenti skončí," pokračuju, „bude řada na nás. Jakmile vás zavolají, půjdete před Arkánový kalich. Dají vám na výběr ze tří karet, z nichž každá představuje jiný aspekt vaší budoucnosti. Vy si vyberete, které části své budoucnosti se vzdáte."

„Vzdáme?" zopakuje Sukně, nakloní se dozadu a zamračí se. „Jak… jak to myslíš?" Má jemný hlas a laskavé oči. Ani jedno z toho jí tady moc nepomůže.

Podívám se jí do očí. „Tohle je akademie Arcana. *Studium* tady je tvoje budoucnost."

Ta slova mají váhu, která se jí usadí na ramenou a stáhne ji dolů. Otevře a zavře ústa a prohloubí se jí vrásky na čele.

Je pro ni krutější vědět, co ji čeká, a pak sedět a vyčkávat s tíhou toho vědomí? Nebo by bylo horší nechat ji v nevědomosti?

„Takže ta část jednoduše… zmizí?" chce vědět její kamarádka.

Přikývnu. „Karta, kterou se rozhodnete obětovat kalichu, se nikdy nesplní. Ta část vás samých, nebo toho, čím jste mohli být, je pryč."

„Navždy?" zašeptá někdo jiný.

„Navždy. To je minimální daň, kterou zaplatíte, abyste mohli projít těmihle dveřmi." Což je hodně za velmi málo.

„Jakmile přineseme svou oběť, staneme se nováčky?" zeptá se Sukně oprávněně. Tiše se zasměju a její výraz se zachmuří ještě víc.

„Ne. Pak budeš muset bojovat a tu budoucnost zabít, zatímco tě všichni v akademii budou sledovat… a hodnotit tvé vrozené schopnosti s kartami. Pokud uspěješ, staneš se nováčkem. Pokud selžeš, čeká tě rozžhavené železo a jednosměrná cesta do pracháren." O krok couvnu a kývnu na Sukni. Její kamarádka má mnohem lepší vkus a oblékla si dobře padnoucí kalhoty. „Když už o tom mluvíme… ukaž se mi."

„Já?" Mladá žena zamrká. Vím, že jí musí být dvacet, vzhledem k věkovým požadavkům akademie. Pokud tedy nelže jako Arina. Při-

padá mi mnohem mladší, takže by to bylo možné. Snad je to kulatostí jejího obličeje nebo slabým ruměncem. Možná je to tím, že kůže pod jejíma očima je stále jasná, zatímco já tam mám temné stíny. Třeba… je to tím, jak mi malé chomáčky hnědých vlasů na jejím krku bolestivě připomínají Arinu.

„Ano. Ty…"

„Jsem Luren," představí se a zjevně zmatená přistoupí ke mně.

„Nemám pro tebe žádné náhradní oblečení, takže budeme pracovat s tím, co máme." Natáhnu se a uchopím její sukni, lem vytáhnu ke kolenům a shromáždím přebytečnou látku.

„Co to děláš?!" Neškodně mě plácne po rukou. Doufám, že s tarotovými kartami zachází trochu drsněji.

„Neútočím na tvou cudnost. Ve skutečnosti je to naopak. Tohle půjde mezi tvé nohy." Nechám ji, aby mi pomohla protáhnout sukni mezi jejíma nohama, i když vypadá strašně zmatená tím, co děláme.

Jakmile jsme shromáždily většinu látky v dolní části jejích zad, rozdělím svazek a uvážu jí ho v pase. Vypadá to trochu komicky, ale splňuje to účel. „Tak, teď se můžeš hýbat. Sundej si ty podpatky a budeš schopná čelit čemukoli, co na tebe kalich vrhne. Pokud je tvůj korzet ušitý tak pevně, jak vypadá, samozřejmě."

„Já… takhle tam nemůžu jít," zašeptá a pak rychle začne rozvazovat můj uzel. „Vypadám komicky. Všichni se mi budou smát."

Pokrčím rameny. „Jak chceš, ale zapamatuj si, jak se to dělá, pro případ, že bys to potřebovala."

Luren nemá šanci odpovědět. Proktorka vyvolá první jméno. Všichni sledujeme, jak první uchazeč opouští čekárnu a stoupá po krátkém schodišti, které vede do arény nacházející se částečně nad námi. A zatímco přechází ke Kaelisovi, všichni se přitisknou blíž k oknům. Neznám toho uchazeče, nikdy v životě jsem ho neviděla, ale srdce mi kvůli němu bije až v krku. I kdyby slyšel moje varování o tom, co ho čeká, nemůže skutečně vědět, do čeho se pouští. Než Arina přišla na akademii, věděla o obřadu vše, co mohla, a přesto se v ní po téhle první zkoušce něco změnilo. V jejím pohledu se objevila prázdnota, kterou jsem někdy ani já nedokázala úplně pochopit.

Zatímco uchazeč vytahuje tři karty, Kaelis něco říká, ale jeho slova se v obrovské místnosti úplně ztrácí. Pak karty položí před kalich a princ ho nechá, aby si jednu z nich vybral. Po napjaté minutě uchazeč hodí jednu kartu do kalicha. Ta exploduje světlem, které zahalí arénu a všechny oslepí.

Když světlo pohasne a všichni se zase rozkoukáme, ozve se udivený šepot.

Aréna je pryč. Na jejím místě se nachází široké pole s malebnou chaloupkou na jednom konci. Uchazeč stojí uprostřed pole a zmateně se rozhlíží kolem sebe.

„Co se stalo?" zašeptá Luren.

„To je budoucnost, které se rozhodl vzdát." Nedokážu odtrhnout oči od muže, který kráčí k chaloupce. Pohybuje se trhaně, třesou se mu ruce. Ať to místo představuje cokoli… něco pro něj znamenalo.

Dveře chaloupky se otevřou a na prahu se objeví žena, která ho s otevřenou náručí vítá. Když se k ní muž vrhne, pevně ho obejme. Ačkoli nic neslyšíme, protože je čekárna o mnoho níž než aréna, a navíc nás od ní dělí okna se silným sklem, vidím, jak muž vzlyká.

Ubožák… vzdal se setkání, po kterém tak toužil. Bohužel však přijde o mnohem víc. Vůbec nebojuje. Neodstrkuje ženu z vidění pryč. Úplně se jí oddá a zůstane v jejím objetí, dokud vše nezmizí v mlhavém modrém oparu, který se rozplyne ve vzduchu. Muž padne na kolena a rozpaží, jako by prosil o milost krutého a jízlivého boha.

Zpoza vzdáleného oblouku se vynoří dva městští biřici. Uchazeč je nevidí a dál upírá pohled vzhůru. Oči má plné slz a ústa mírně pootevřená v němé prosbě.

Jeden z biřiců ho popadne za levou paži. Druhý, držící rozžhavené razidlo, přitiskne železo k jemné kůži na vnitřní straně mužova zápěstí. Muž křičí a svíjí se, ale biřici ho po celou dobu, co se značka tvoří, pevně drží.

Tou značkou je písmeno A jako arkanista. Vypálí se uchazeči na vnitřní stranu zápěstí, aby ji nebylo možné odříznout. Sousední království pošlou zpět všechny zběhlé arkanisty, kteří se pokusí uprchnout z Oricalisu, jinak riskují, že jim Oricalis omezí přístup k tarotovým zdrojům.

Bolest přivede muže zpět do reality. Trans, do něhož ho uvedlo vidění, se přeruší a muž se pokusí svým věznitelům vzepřít. Ti zjevně nečekali, že se bude bránit, a jejich sevření povolí. Muži se podaří vyškrábat se na nohy a zmocnit se balíčku karet, který zůstal ležet u kalicha, aby s jeho pomocí mohl bojovat proti svému vidění. Pustí se do hledání karty.

Zableskne se, ale světlo nevyšlo od nově označeného arkanisty. Tomu kape krev z úst a z těla mu trčí meč ze svíjejících se stínů a světla. Ostatní uchazeči zalapají po dechu a v kolektivním zděšení jim spadne brada. Já mám zuby zaťaté tak pevně, až mě bolí čelist.

Z temnoty za kalichem se vynoří stín: Kaelis.

Nonšalantně strčí balíček karet do kapsy, a zatímco muž padne bezvládně k zemi, kývne na bířice, kteří tělo bez okolků odtáhnou pryč. Pochybuju, že jeho rodina dostane šanci truchlit.

Přišel sem se snem o lepším životě. Doufal v příležitost zlepšit své postavení, i když za to musel obětovat svou budoucnost. Bylo to lepší než druhá možnost. Než tohle…

Koruna mu dychtivě vzala vše, co měl, a nezanechala mu nic než utrpení. Jak to koruna dělá vždycky.

Kaelisův pohled se přesune k oknům, k nimž se tlačí všichni uchazeči. Jako by přesně věděl, kde jsem. Jako by cítil neutuchající nenávist, kterou vůči němu chovám.

„Luren," zavolá proktorka.

Její oči naplní panika. *Dobře. To je správná emoce.*

„Hodně štěstí." To je vše, co jí můžu nabídnout.

„Zvládneš to," uklidňuje ji její zrzavá kamarádka, i když nezní moc jistě.

Se sukní znovu až ke kotníkům je Luren pryč.

Odvrátím se od oken a přejdu k jedné z lavic, opřu se lokty o kolena a spojím ruce, abych si na ně položila čelo. Zahlédnu záblesk světla, ale Lureninu zkoušku nesleduju. Nesleduju ani žádnou další. Všimnu si jen tmavovlasé ženy, která si předtím, než začne stoupat po schodech, upraví sukni.

Alespoň někdo poslechl mou radu… ať už jí to pomůže, nebo ne.

Sevřu prsty tak silně, že se z toho celá roztřesu. Klepu nohou o podlahu. Kývám se. Ale zatímco proktorka vyvolává jedno jméno po dru-

hém, nenacházím způsob, jak uvolnit neklidnou energii, která se mě zmocnila. Krutost, již nás nutí snášet, mi svírá žaludek a mění moje sliny v žluč.

Jsem poslední. Ne že by mě to překvapilo. Vždyť mě přidali na seznam na poslední chvíli.

„Clara Redwinová z klanu… Poustevníka." Proktorka sleduje každý můj krok, její rozbouřené oči jsou chladné jako zima.

Na vteřinu se na sebe podíváme. Ale jen na vteřinu. Nechystá se mi popřát štěstí. Spíš to vypadá, že je připravená mě zabít.

Sama vyjdu po tmavém, úzkém schodišti a pak vstoupím do světla.

KAPITOLA 7

Vynořím se z otvoru ve zdi, která lemuje spodní patro a podpírá tribuny, jež ční nad ním. Nejasné postavy skryté ve stínech – studenti, zaměstnanci a učitelé z akademie – si spolu špitají, ale jejich slova jsou příliš tichá, takže jim nerozumím, stejně jako nerozeznám detaily jejich vzhledu. Okamžitě však ucítím tíhu všech těch pohledů, plných zkoumavého zájmu.

Z tohohle výhodného postavení sleduju vyřezávané sloupy, které se tyčí až k rozlehlé stropní klenbě. Podél jejího spodního okraje vytváří olovnaté sklo obrysy čtyř tarotových barev. Na jejím vrcholu sklo zobrazuje muže uprostřed kroku, navždy se vydávajícího na neznámou cestu: Blázna. Velké arkány, které zdobí oblouky mezi horními sloupy, znázorňují zkoušky a vítězství, jež podstoupil během svých dobrodružných cest.

Kaelis čeká vedle kalicha, zalitý jeho pulzující září. Když se k němu blížím, zvuk mých kroků se ztratí v rozlehlosti sálu.

„Vítej, Claro Redwinová z klanu Poustevníka." Po tom oznámení to v davu zašumí tak hlasitě, že málem zaniknou Kaelisova další slova. „Moje snoubenko, budoucí princezno království Oricalis."

Všichni zalapají po dechu. Kaelis udělá dramatickou pauzu, aby šok mohl prostoupit studenty i učitele.

„Usmívej se, jako by to byl nejlepší den tvého života," zamumlá tak, že při tom sotva pohne rty.

Přinutím se usmát a jsem vděčná, že všichni ostatní jsou tak daleko, že nevidí vražedný lesk v mých očích.

Jakmile hluk utichne, Kaelis pokračuje: „Vítej v posvátných a tajuplných sálech akademie Arcana. Jako ředitel akademie a druhý princ království Oricalis tě vítám do řad význačných arkanistů. V posledních několika letech jsi slyšela volání karet a svého vznešeného rodu. Nyní je čas zrealizovat tvůj potenciál, ať už je velký, nebo malý."

V posledních několika letech. Tiše se ušklíbnu. Matka mě učila kreslit karty od chvíle, kdy jsem zvládla udržet pero. Uměla jsem je číst dřív, než jsem četla slova. Zatímco většina arkanistů nezačíná projevovat ani náznak spřízněnosti s tarotovými kartami až do věku osmnácti nebo devatenácti let, moje schopnosti se projevily mnohem, mnohem dřív – což je skutečnost, kterou o mně Kaelis moc dobře ví.

„Všichni arkanisté musí nabídnout svou sílu kalichu výměnou za ještě větší dovednosti. Jakmile přineseš oběť, budeš muset bojovat proti tomu, co kdysi bylo tvým osudem. Pokud nad osudem zvítězíš, bude ti v těchto posvátných síních uděleno více času. Prohraješ-li, označíme tě a vyženeme." Položí balíček karet, který držel v ruce, na podstavec a rozhrne jej do vějíře. „Pro sebe, pro své království, je čas zaplatit cenu za znalosti, které zde chráníme. Vyber si tři karty."

Civím na karty. *Jsem tady, na místě, kde jsem nikdy nečekala, že budu…* Doufala jsem – a matka mi to dokonce silně doporučovala –, že se tomu místu vyhnu. Nadechnu se, zavřu oči a natáhnu ruku. Pohybuju s ní nad kartami z jedné strany na druhou. Konečky prstů se lehce dotknu růžku jedné z nich, protože mě k ní přitahuje mravenčení v dlani, a posunu kartu nahoru. Než otevřu oči, totéž zopakuju ještě dvakrát.

Tři karty pro mě a jen pro mě. Představují můj osud. Moji budoucnost.

Kaelis odloží zbytek karet stranou. Jednu po druhé otočí ty tři, které jsem vytáhla, a oznámí je ostatním v místnosti.

„Deset mincí."

Krásná karta. Deset zlatých mincí září jako slunce nad blaženou rodinou, v níž je každá generace stejně šťastná jako ta předchozí. Deset mincí symbolizuje bohatství, radost a sklizeň plodů vlastní práce. V lidech nakreslených na kartě vidím členy Bratrstva zavržených hvězd shromážděné kolem stolu při hostině u příležitosti Dne všech mincí.

Další karta je Pět mečů. Žena stojí čelem ke krvavému bojišti, v každé ruce drží dva meče. Za ní stojí tři muži, připraveni vrazit jí své meče do zad. Je to karta konfliktu a ztráty. Bitev, které můžou být nakonec vyhrané, ale pokud ano, tak jen těsně… a vítězství si vyžádá obrovskou cenu.

Když Kaelis oznámí Pět mečů, dav vzrušeně zašumí. Všichni tuší, že to bude karta, kterou hodím do kalicha, a pro všechny by to nepochybně znamenalo dobrou podívanou. Ale ještě zbývá přečíst jednu kartu…

Když Kaelis otočí poslední z nich, nechá ruku viset ve vzduchu. Oba jsme sotva zahlédli obrázek nakreslený na její přední straně. Je však nezaměnitelný – jde o pozoruhodnou kartu, kterou všichni znají.

„Dva poháry." Jeho hlas se nezachvěje, ale když se jeho oči, vířící barvami odraženými od kalicha, stočí k mým, vidím v nich celou škálu emocí. Semkne ústa do tenké čárky, jako by se fyzicky snažil zadržet nevyslovenou hrozbu. Prakticky slyším, jak ji v duchu křičí.

Dva poháry. Karta romantického vztahu. Muž a žena stojí proti sobě a připíjejí si plnými poháry. Tváří se uvolněně, ale přesto jsou v jejich výrazu vidět obavy a vzrušení. Mají pootevřené rty, jako by zmrzli při nádechu. Kolem rukou se jim ovíjejí stuhy, spojují je a pak se sbíhají do tvaru holubice.

Je to karta osudových setkání, nových svazků zakořeněných v harmonii a rovnováze. Karta zamilovanosti.

„Vyber si jednu, kterou hodíš do kalicha. Vyber si, kterou budoucnost zabiješ." Kaelis ustoupí, ale oči dál upíráme na sebe jako dva berani, kteří se vzájemně svírají rohy. Po chvíli se prudce otočí a odkráčí a já čekám s rozhodnutím, dokud ho neuvidím vysoko na tribuně. Je snadné ho najít. Jako ředitel má vlastní lóži.

Spolu s ním tam stojí tři učitelé a jeden z nich zamíří přímo ke Kaelisovi. Je to širokoplecí muž s tmavě hnědými vlasy. Má tak jasně zelené oči, že když se na mě podívá, vidím je zářit až z místa, kde stojím.

Cítím, jak z něj sálá nesouhlas, jako by už věděl, že nejsem ta, za kterou se vydávám. *Poradce, nebo poskok?* To je otázka, na kterou bude muset odpovědět moje budoucí já.

Vrátím se ke kartám. Není pochyb o tom, kterou si vyberu. Desítka mincí reprezentuje mé přátele a rodinu. Budoucnost, o níž jsem vždy snila. Pětka mečů znamená utrpení… ale boj pro mě nepředstavuje neznámou. Vždy budu přecházet z jedné bitvy do druhé a neustále si hlídat záda.

Moje prsty se zastaví nad Dvojkou pohárů. Nad kartou vztahů. Znovu se podívám na Kaelise a cítím tíhu jeho pohledu.

„Nejsem tvoje hračka," zamumlám. Řekl, že má rád výzvy. No, tak mu jednu dám. Ukážu jemu i celé jeho akademii, že nebudu tichá ani podřízená.

Studenti okamžitě začnou šílet. Jsou šokovaní a zmatení. Nedává smysl, aby někdo dobrovolně zahodil příležitost k chytrému spojení. Zvlášť když je zcela jasné, že bych se měla zbavit Pěti mečů. *Zvlášť když* osoba, která zahazuje osudové setkání, je zasnoubená s princem.

Ale v jejich šoku slyším něco mnohem výmluvnějšího. Mnohem očekávanějšího. Pobavení. Obveselení. Jsou připravení být svědky toho, co mě čeká, a toho, jak se budu chovat v nadcházející zkoušce.

Kmitnutím prstů hodím kartu do aury kalicha, jako bych házela rukavici. Karta exploduje v záplavě hvězdného prachu a třpytivých stříbrných světelných částeček.

Ve stejném okamžiku se mě zmocní neviditelná síla, uchopí podstatu mé duše a vytáhne z mých hlubin magii. Heknu a zůstanu bez dechu. S třesoucími se svaly klopýtnu vpřed. Cítím, jako by světlo v mém nitru sláblo. Zabliká a pak úplně zmizí. Je navždy ztracené.

Opřu se o podstavec, abych udržela rovnováhu. Dav je hladový. Ví, co přijde, a i když jsem poslední z téměř čtyř desítek uchazečů… chtějí víc. Chtějí velkolepé finále.

Nyní mě obklopuje zář kalicha. Tlačí mě dolů, nutí mě mělce dýchat. Rozbuší se mi srdce. Zavřu oči, ale za nimi se neskrývá nic než záblesky světla a nesouvislé vize. Jsem uvězněná mezi skutečným světem a světem budoucnosti, který musím zničit. Nejsem ani v jednom, ani v druhém. Ani v tom, co je, ani v tom, co by mohlo být.

S každým pulzem těch světů – snem, vizí, budoucností, realitou – se snažím soustředit na jediný bod: balíček karet, který Kaelis nechal ležet na podstavci. Pohnout rukou směrem ke kartám vyžaduje obrovské úsilí. Ale když ji na ně položím, vydechnu úlevou, protože okamžitě vycítím magii každé karty v balíčku. Arkanisté nemůžou vyvolat karty z neznámého balíčku. Naštěstí k jeho poznání stačí jediný dotek.

Nejtěžší to na slavnosti mají ti, kteří zapomenou balíček včas vzít, řekla mi Arina, když mi vyprávěla svůj příběh při první příležitosti, kdy se jí podařilo vyklouznout z akademie. *Pokud budeš muset ztrácet čas hledáním balíčku v budoucím světě, máš smůlu.*

Netušila, že mě připravuje na mou vlastní zkoušku. Doufám, že mě teď sleduje s hrdostí.

Odstrčím se od podstavce a vložím si balíček do kapsy. Zář kalicha nyní zesílila. Je ve mně a kolem mě. Mezi oslňujícími obrazy za mými víčky a září, která se zhmotňuje přede mnou, není žádný rozdíl.

Pohltí mě oslepující světlo a já se prudce nadechnu. Naposledy mrknu, a když znovu otevřu oči, zjistím, že stojím v jasně osvětleném tanečním sále.

Tváří v tvář poslednímu muži, kterého bych chtěla znovu vidět nebo očekávala, že ho ještě někdy uvidím.

KAPITOLA 8

Stojím na okraji tanečního parketu v honosném sále. *Znám to místo*. Od křišťálových lustrů visících ze stropu jako zavěšené kapky deště až po leštěný mramor, který se leskne pod drahokamy posázenými botami hostů na parketu.

Klub Bratrstva hledačů osudu. Nejstarší zařízení ve Stínově pro zábavu a veselí. Provozuje ho klan Milenců a díky podpoře klanu má bratrstvo povolení používat tarotové karty.

Jak se elita města točí a směje, jejich tváře se rozmazávají jako barvy ponechané na dešti. Nic se nezdá být pevné. Skutečné. Tohle místo je zároveň známé i cizí, minulost a budoucnost se slévají do akvarelové přítomnosti. Naposledy jsem byla v klubu Bratrstva hledačů osudu kvůli práci. A tehdy jsem uviděla…

Jeho.

Všechno se soustředí na jediný bod: jeho tvář. Hluboké safírové oči září jako bezmračné nebe. Náznak strniště zdůrazňuje ostře řezanou čelist a důlek v bradě. Na míru šitý oblek lne k jeho široké postavě, vytvarované prací v kovárně, která je součástí jeho rodinného podniku.

Byl kovářem, dokud se neprojevila jeho magie a těsně před dvacátými narozeninami neodešel na akademii.

„Claro?" Jeho hluboký a známý hlas prořízne mou omámenost jako nabroušený nůž. Jako by to byla jediná věc, která je skutečná. Držím se jej jako záchranného lana.

„Liame?" vydechnu. *Ne tady. Ne teď. Ne takhle…*

„Jsi to opravdu ty?" Vlasy barvy mokrého písku má delší, než jak si je pamatuju, elegantně mu padají do čela a sahají mu až těsně nad ramena. „Nečekal jsem, že tě tady uvidím."

„Já taky ne." Slova mi vycházejí z úst, ale necítím je jako svoje. V nitru křičím. Křičím kvůli bolesti, kterou mi způsobil. A kvůli drzosti, že se po tom, co mi udělal, chová tak nenuceně.

Prohrábne si vlasy, což je starý zvyk, k němuž se vrací vždy, když je zamyšlený nebo nervózní. „Myslel jsem, že po mém odchodu na Arcanu se naše cesty už nikdy nezkříží. Že už tě nikdy neuvidím."

Zatímco mluví, ve vzpomínkách se vrátím k ukradeným okamžikům: k smršti smíchu a spěšným polibkům. K sdíleným snům a tajemstvím, která známe jen my a hvězdy.

On to neví, uvědomím si. Neví, že zatímco on mě neviděl celé roky, já jsem ho viděla. Bylo to tady, na tomhle místě, docela nedávno. Nebo možná před velmi dlouhou dobou. Mám zamlženou mysl. Ale s bolestivou ostrostí si pamatuju jeden okamžik před dvěma lety. Pracovala jsem právě v tomhle klubu. Byl to jeho druhý rok na akademii. Od jeho nástupu jsem o něm neslyšela a jeho paže pevně objímaly jinou ženu, ženu z klanu Hvězdy. A na jejím prstě jasně zářil zásnubní prsten.

Nepatrně couvnu. On si toho všimne a nakrčí čelo.

„Mohl jsi mě navštívit," nadhodím.

„Víš, že akademie má jen dvoje prázdniny v roce, a já jsem měl vždycky hodně práce. V zimě mě chtěla vidět moje rodina a pak tu byl klan Hvězdy… což znamenalo, že jsem byl ještě víc zaneprázdněný, a když přišlo jaro, dostal jsem za úkol hlásit se u klanu dřív, s –"

„Jinou ženou?" Moje slova zostřuje bolest, která se nikdy úplně nezahojila.

„Co –"

Nenechám ho ani dokončit námitku. „Viděla jsem tě s ní. Přímo tady."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Akademie Arcana – Karty osudu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.